

I

(Retsakter vedtaget i henhold til traktaterne om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab/Euratom, hvis offentliggørelse er obligatorisk)

DIREKTIVER

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV 2007/64/EF

af 13. november 2007

om betalingstjenester i det indre marked og om ændring af direktiv 97/7/EF, 2002/65/EF, 2005/60/EF og 2006/48/EF og om ophævelse af direktiv 97/5/EF

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION
HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 47, stk. 2, første og tredje punktum, og artikel 95,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

efter høring af Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg,

under henvisning til udtalelse fra Den Europæiske Centralbank ⁽¹⁾,

efter proceduren i traktatens artikel 251 ⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Det er vigtigt for oprettelsen af det indre marked, at alle indre grænser i Fællesskabet ophæves for at sikre fri bevægelighed for varer, personer, tjenester og kapital. Det er derfor af afgørende betydning at oprette et egentligt indre marked for betalingstjenester. På nuværende tidspunkt hindrer den manglende harmonisering dette marked i at fungere.
- (2) På nuværende tidspunkt er medlemsstaternes markeder for betalingstjenester organiseret separat efter nationale retningslinjer, og de retlige rammer for betalingstjenester er opsplittet i 27 nationale retssystemer.
- (3) Der er allerede vedtaget flere retsakter af Fællesskabet på dette område, nemlig Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/5/EF af 27. januar 1997 om grænseoverskridende pengeoverførsler ⁽³⁾ og Europa-Parlamentets og

Rådets forordning (EF) nr. 2560/2001 af 19. december 2001 om grænseoverskridende betalinger i euro ⁽⁴⁾, men disse har ikke afhjulpet situationen i tilstrækkeligt omfang. Det samme gælder Kommissionens henstilling 87/598/EØF af 8. december 1987 om en europæisk adfærdskodeks for elektronisk betaling (forbindelserne mellem penge- og finansieringsinstitutter og handlende/tjenesteydere samt forbrugere) ⁽⁵⁾, Kommissionens henstilling 88/590/EØF af 17. november 1988 om betalingssystemer, herunder navnlig om forholdet mellem kortindehaver og kortudsteder ⁽⁶⁾ eller Kommissionens henstilling 97/489/EF af 30. juli 1997 om transaktioner med elektroniske betalingsmidler, især forholdet mellem udsteder og indehaver ⁽⁷⁾. Disse foranstaltninger er fortsat utilstrækkelige. Samskiftelsen af både nationale bestemmelser og ufuldstændige fællesskabsregler giver anledning til både forvirring og manglende retssikkerhed.

- (4) Det er derfor helt afgørende, at der på fællesskabsniveau indføres moderne og sammenhængende retlige rammer for betalingstjenester, uanset om tjenesterne er forenelige eller ej med det system, der er et resultat af den finansielle sektors initiativ til et fælles eurobetalingsområde (SEPA), som er neutralt og sikrer ensartede vilkår for alle betalingssystemer, således at forbrugerne fortsat har en valgmulighed, hvilket bør betyde et vigtigt skridt fremad, når det gælder forbrugernes udgifter, sikkerhed og effektivitet i forhold til de nuværende nationale systemer.
- (5) Sådanne retlige rammer bør sikre en samordning af de nationale bestemmelser om tilsynskrav, markedsadgang for nye udbydere af betalingstjenester, oplysningskrav og rettigheder og forpligtelser for brugere og udbydere af

⁽¹⁾ EUT C 109 af 9.5.2006, s. 10.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets udtalelse af 24.4.2007 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 15.10.2007.

⁽³⁾ EFT L 43 af 14.2.1997, s. 25.

⁽⁴⁾ EFT L 344 af 28.12.2001, s. 13.

⁽⁵⁾ EFT L 365 af 24.12.1987, s. 72.

⁽⁶⁾ EFT L 317 af 24.11.1988, s. 55.

⁽⁷⁾ EFT L 208 af 2.8.1997, s. 52.

betalingstjenester. Inden for disse rammer bør bestemmelserne i forordning (EF) nr. 2560/2001, der oprettede et indre marked for betalinger i euro hvad angår priser, bevares. Bestemmelserne i direktiv 97/5/EF og henstillingerne i henstilling 87/598/EØF, 88/590/EØF og 97/489/EF bør indarbejdes i en fælles bindende retsakt.

- (6) Det er imidlertid ikke hensigtsmæssigt at lade disse retlige rammer blive helt udtømmende. Anvendelsesområdet bør begrænses til udbydere af betalingstjenester, hvis hovedaktivitet er at udbyde betalingstjenester til brugere af betalingstjenester. Det er heller ikke hensigtsmæssigt, at rammerne finder anvendelse på tjenester, hvor overførslen af penge fra betaler til betalingsmodtager eller transporten af penge gennemføres udelukkende i sedler og mønter, eller hvor overførslen er baseret på papircheck, papirveksler, solaveksler eller andre instrumenter, papirvouchers eller kort trukket på en udbyder af betalingstjenester eller en anden part med henblik på at stille midlerne til betalingsmodtagerens disposition. Der bør desuden skelnes mellem midler, der udbydes af telekommunikations-, it- eller netværksoperatører for at lette erhvervelsen af digitale varer eller tjenesteydelser som f.eks. ringetoner, musik eller netaviser foruden traditionelle taletelefontjenester og leveringen heraf til digitalt udstyr. Indholdet af disse varer eller tjenesteydelser kan enten være produceret af tredjemand eller af operatøren, der kan tilføje dem en iboende værdi i form af adgangs-, leverings- eller søgefaciliteter. I sådanne tilfælde, hvor varerne eller tjenesteydelserne leveres af en af disse operatører eller af tekniske grunde af tredjemand, og kun kan anvendes ved hjælp af digitalt udstyr såsom mobiltelefoner eller computere, bør disse retlige rammer ikke finde anvendelse, da operatørens aktiviteter ligger ud over en egentlig betalingstransaktion. Det er imidlertid hensigtsmæssigt, at disse retlige rammer gælder i tilfælde, hvor en enkelt operatør kun optræder som formidler, der alene sørger for, at betalingen sker til tredjepartsleverandøren.
- (7) Pengeoverførsel er en simpel betalingstjeneste, der sædvanligvis er baseret på kontant indbetaling fra en betaler til en udbyder af betalingstjenester, der viderebetaler det tilsvarende beløb, f.eks. via et kommunikationsnetværk, til en betalingsmodtager eller en anden udbyder af betalingstjenester, der handler på vegne af betalingsmodtageren. I nogle medlemsstater udbyder supermarkeder og andre handlende en tilsvarende tjeneste til borgerne, idet de formidler betaling af regninger fra offentlige tjenesteleverandører og andre almindelige regninger. Disse regningsbetalingstjenester bør behandles som en pengeoverførsel som defineret i dette direktiv, medmindre de kompetente myndigheder anser denne aktivitet for at henhøre under en anden betalingstjeneste som anført i bilaget.
- (8) Det er nødvendigt at præcisere de kategorier af udbydere af betalingstjenester, der lovligt kan udbyde betalingstjenester i hele Fællesskabet, nemlig kreditinstitutter, der modtager

indskud fra brugere, der kan bruges til finansiering af betalingstransaktioner, og som fortsat bør være omfattet af tilsynskravene i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/48/EF af 14. juni 2006 om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut⁽¹⁾, udstedere af elektroniske penge, der kan bruges til finansiering af betalingstransaktioner, som fortsat bør være omfattet af tilsynskravene i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/46/EF af 18. september 2000 om adgang til at etablere og udøve virksomhed som e-pengeinstitut og tilsyn med sådan virksomhed⁽²⁾, og postgirokontorer, der har tilladelse hertil efter nationale regler.

- (9) Ved dette direktiv bør der fastsættes regler for gennemførelsen af betalingstransaktioner, hvor midlerne er elektroniske penge som defineret i artikel 1, stk. 3, litra b), i direktiv 2000/46/EF. Ved dette direktiv bør der imidlertid hverken fastsættes regler for udstedelse af elektroniske penge eller ændres i reglerne for tilsyn med elektroniske pengeinstitutter som fastlagt i direktiv 2000/46/EF. Betalingsinstitutter bør derfor ikke have tilladelse til at udstede elektroniske penge.
- (10) For at fjerne retlige hindringer for markedsadgang er det imidlertid nødvendigt at indføre én enkelt tilladelse for alle udbydere af betalingstjenester, der ikke modtager indskud eller udsteder elektroniske penge. Det er derfor hensigtsmæssigt at indføre en ny kategori af udbydere af betalingstjenester, »betalingsinstitutter«, ved, forudsat at en række strenge og omfattende betingelser er opfyldt, at give mulighed for at meddele tilladelse til juridiske personer uden for de eksisterende kategorier til at udbyde betalingstjenester i Fællesskabet. På denne måde vil de samme betingelser skulle gælde for disse tjenester i hele Fællesskabet.
- (11) Betingelserne for at få meddelt og bevare en tilladelse som betalingsinstitut bør omfatte tilsynskrav, der står i et rimeligt forhold til de operationelle og finansielle risici, disse institutter løber i forbindelse med deres virksomhed. Her er det nødvendigt med en forsvarlig startkapitalordning i kombination med løbende kapital, der senere vil kunne videreudvikles på mere sofistikeret vis i takt med markedsbetøvnene. På grund af de store forskelligheder, der gør sig gældende inden for betalingstjenester bør direktivet åbne mulighed for forskellige metoder i kombination med en vis skønsmargin i forbindelse med tilsyn for at sikre, at de samme risici behandles ens for alle udbydere af betalings-tjenester. Kravene til betalingsinstitutterne bør tage hensyn til, at betalingsinstitutters virkefelt er mere specialiseret og aktiviteterne mere begrænsede, hvilket medfører et snævrere risikoområde, der er nemmere at overvåge og kontrollere end de risici, der opstår i forbindelse med

⁽¹⁾ EUT L 177 af 30.6.2006, s. 1. Senest ændret ved direktiv 2007/44/EF (EUT L 247 af 21.9.2007, s. 1).

⁽²⁾ EFT L 275 af 27.10.2000, s. 39.

kreditinstitutters bredere virksomhed. Det bør f.eks. være forbudt for betalingsinstitutter at modtage indskud fra brugere, og de må kun anvende de midler, brugerne indbetaler, til udførelse af betalingstjenester. Det bør foreskrives, at kundernes midler holdes adskilt fra betalingsinstituttets midler til andre forretningsaktiviteter. Betalingsinstitutter bør ligeledes opfylde krav om en effektiv bekæmpelse af hvidvaskning af penge og af finansiering af terrorisme.

(12) Betalingsinstitutterne bør udarbejde årsregnskaber og konsoliderede regnskaber i overensstemmelse med Rådets direktiv 78/660/EØF af 25. juli 1978 om årsregnskaberne for visse selskabsformer⁽¹⁾, samt, hvor det er relevant, Rådets direktiv 83/349/EØF af 13. juni 1983 om konsoliderede regnskaber⁽²⁾ og Rådets direktiv 86/635/EØF af 8. december 1986 om bankers og andre penge- og finansieringsinstitutters årsregnskaber og konsoliderede regnskaber⁽³⁾. Årsregnskaberne og de konsoliderede regnskaber bør revideres, medmindre betalingsinstituttet er undtaget fra denne forpligtelse i henhold til direktiv 78/660/EØF samt, hvor det er relevant, direktiv 83/349/EØF og 86/635/EØF.

(13) Dette direktiv bør kun regulere betalingsinstitutters ydelse af kredit, dvs. ydelse af kreditlinjer og udstedelse af kreditkort, hvis de er kædet tæt sammen med betalingstjenester. Kun hvis der ydes kredit for at lette betalingstjenester, og denne kredit er af kortfristet art og ydes for en periode, der ikke overstiger 12 måneder, herunder med indbygget automatisk forlængelse, er det hensigtsmæssigt at tillade betalingsinstitutter at yde en sådan kredit med hensyn til deres grænseoverskridende aktiviteter på betingelse af, at refinansiering fortrinsvis sker med betalingsinstituttets egne midler, samt midler fra kapitalmarkederne, men ikke med midler, som det ligger inde med for kunder med henblik på betalingstjenester. Ovennævnte bør ikke berøre Rådets direktiv 87/102/EØF af 22. december 1986 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om forbrugerkredit⁽⁴⁾ eller anden relevant fællesskabslovgivning eller national lovgivning om betingelser for kreditydelse til forbrugere, der ikke er harmoniseret ved dette direktiv.

(14) Medlemsstaterne udpeger de myndigheder, der har ansvaret for at meddele tilladelse til betalingsinstitutter, for at udøve den løbende kontrol og for at træffe beslutning om inddragelse af en tilladelse. For at sikre ensartede vilkår

bør medlemsstaterne ikke opstille andre krav til betalingsinstitutter end dem, der fremgår af dette direktiv. Alle beslutninger, der træffes af de kompetente myndigheder, bør imidlertid kunne domstolsprøves. Endvidere bør de kompetente myndigheders opgaver ikke berøre det tilsyn med betalingssystemer, der ifølge traktatens artikel 105, stk. 2, fjerde led, er en opgave, der udføres af Det Europæiske System af Centralbanker.

(15) Da det er ønskeligt at registrere identitet og opholdssted for alle personer, der udbyder pengeoverførselstjenester og at give dem en form for godkendelse, uafhængigt af deres mulighed for at opfylde alle betingelser for meddelelse af tilladelse som betalingsinstitut, således at ingen ser sig tvunget ud i sort økonomi, og sørge for, at alle, der udbyder pengeoverførselstjenester, opfylder et vist minimum af retlige og lovgivningsmæssige krav, er det nødvendigt og i overensstemmelse med den logiske begrundelse for den særlige anbefaling VI fra Den Finansielle Aktionsgruppe (FATF) om hvidvaskning af penge at indføre en mekanisme, ifølge hvilken udbydere af betalingstjenester, der ikke kan opfylde alle disse betingelser, ikke desto mindre kan behandles som betalingsinstitutter. I den henseende bør medlemsstaterne opføre sådanne personer i registret over betalingsinstitutter uden at lade alle betingelserne for tilladelse gælde. Det er imidlertid vigtigt at lade muligheden for undtagelse være betinget af strenge krav vedrørende omfanget af betalingstransaktioner. Undtagne betalingsinstitutter bør hverken have ret til etablering eller fri udveksling af tjenesteydelser og bør heller ikke indirekte udøve disse rettigheder som medlemmer af et betalingssystem.

(16) Det er vigtigt for betalingstjenesteudbydere at have adgang til betalingssystemernes tekniske infrastruktur tjenester. En sådan adgang bør imidlertid være omfattet af de nødvendige krav for at sikre systemernes integritet og stabilitet. Udbydere af betalingstjenester, der søger om at deltage i et betalingssystem, bør over for deltagerne i betalingssystemet dokumentere, at deres interne ordninger er tilstrækkelig modstandsdygtige over for alle former for risici. Disse betalingssystemer omfatter typisk f.eks. kortordninger med fire aftalepartnere og store systemer, der behandler kreditoverførsler og direkte debitering. For at sikre ens behandling i hele Fællesskabet af de forskellige kategorier af udbydere af betalingstjenester med tilladelse, er det ifølge betingelserne i deres tilladelse nødvendigt at afklare reglerne om adgang til at udbyde betalingstjenester og adgang til betalingssystemer. Det bør foreskrives, at der ikke må ske forskelsbehandling af betalingsinstitutter med tilladelse og kreditinstitutter, så enhver udbyder af betalingstjenester, der konkurrerer på det indre marked, kan anvende disse betalingssystemers tekniske infrastruktur tjenester på samme vilkår. Det er hensigtsmæssigt at fastsætte regler for forskellig behandling af udbydere af betalingstjenester med tilladelse og dem, der er omfattet af undtagelsen i dette direktiv samt af undtagelsen i artikel 8 i direktiv 2000/46/EF, på grund af forskellene i deres

⁽¹⁾ EFT L 222 af 14.8.1978, s. 11. Senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/46/EF (EUT L 224 af 16.8.2006, s. 1).

⁽²⁾ EFT L 193 af 18.7.1983, s. 1. Senest ændret ved direktiv 2006/99/EF (EUT L 363 af 20.12.2006, s. 137).

⁽³⁾ EFT L 372 af 31.12.1986, s. 1. Senest ændret ved direktiv 2006/46/EF.

⁽⁴⁾ EFT L 42 af 12.2.1987, s. 48. Senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/7/EF (EFT L 101 af 1.4.1998, s. 17).

tilsynsmæssige rammer. Under alle omstændigheder bør forskelle i prisvilkår kun tillades, hvis det er begrundet i forskelle i omkostninger hos udbydere af betalingstjenester. Dette berører ikke medlemsstaternes ret til at begrænse adgangen til systemisk betydningsfulde systemer i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalings-systemer og værdipapirafviklingssystemer⁽¹⁾ og heller ikke Den Europæiske Centralbanks (ECB) og Det Europæiske System af Centralbankers (ESCB) kompetencer med hensyn til adgang til betalingssystemer, jf. artikel 105, stk. 2, i traktaten og artikel 3.1 og artikel 22 i ESCB-statutten.

- (17) Bestemmelserne om adgang til betalingssystemer bør ikke finde anvendelse på systemer, der er oprettet og drives af én enkelt udbyder af betalingstjenester. Disse betalingssystemer kan drives enten i direkte konkurrence med betalings-systemer eller mere typisk i en markedsniche, der ikke i tilstrækkelig grad er dækket af betalingssystemerne. De omfatter typisk ordninger med tre aftalepartnere, f.eks. kortordninger med tre aftalepartnere, betalingstjenester, der tilbydes af udbydere af telekommunikationstjenester, og pengeoverførselstjenester, hvor operatøren er udbyder af betalingstjenester for både betaleren og betalingsmodtageren og bankkoncerners interne systemer. For at stimulere den konkurrence, som sådanne betalingssystemer kan give etablerede og traditionelle betalingssystemer, vil det i princippet ikke være hensigtsmæssigt at give tredjemand adgang til disse betalingssystemer. Ikke desto mindre bør sådanne systemer altid være omfattet af Fællesskabets og de nationale konkurrenceregler, der kan kræve, at der gives adgang til ordningerne for at opretholde en effektiv konkurrence på betalingsmarkederne.
- (18) Der bør indføres regler for at sikre gennemsigtighed i forretningsbetingelser og oplysningskrav vedrørende betalingstjenester.
- (19) Direktivet bør ikke finde anvendelse på kontante betalings-transaktioner, da der allerede findes et indre marked for kontantbetalinger og heller ikke på betalingstransaktioner baseret på papirchecks, da disse ifølge sagens natur ikke kan behandles så effektivt som andre betalingsmidler. God praksis inden for dette område bør dog baseres på principperne i dette direktiv.
- (20) Da forbrugere og virksomheder ikke er i samme situation, har de ikke behov for det samme beskyttelsesniveau. Medens det er vigtigt at sikre forbrugernes rettigheder i bestemmelser, der ikke kan fraviges ved aftale, er det rimeligt at give virksomheder og organisationer mulighed for at aftale andet. Imidlertid bør medlemsstaterne kunne bestemme, at mikrovirksomheder som defineret i Kommissionens henstilling 2003/361/EF af 6. maj 2003 om

definition af mikrovirksomheder, små og mellemstore virksomheder⁽²⁾, bør behandles på samme måde som forbrugere. Under alle omstændigheder bør visse centrale bestemmelser i dette direktiv altid finde anvendelse, uanset hvilken status brugeren har.

- (21) Ved dette direktiv bør præciseres, hvilke forpligtelser som gælder for udbydere af betalingstjenester hvad angår oplysningerne til brugerne af betalingstjenester, der bør have samme høje niveau af klare oplysninger om betalingstjenester for at kunne foretage velinformerede valg og kunne handle i hele EU. Af hensyn til gennemsigtigheden bør direktivet fastsætte de harmoniserede krav, der er nødvendige for at sikre, at brugerne af betalingstjenester får de nødvendige og tilstrækkelige oplysninger, hvad angår aftalen om betalingstjenesten og betalingstransaktionerne. For at fremme et velfungerende indre marked for betalingstjenester bør medlemsstaterne ikke kunne vedtage andre bestemmelser om oplysningskrav end de krav, der er fastsat i dette direktiv.
- (22) Forbrugere bør beskyttes mod urimelig og vildledende praksis, jf. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugere på det indre marked⁽³⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informations-samfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked (direktivet om elektronisk handel)⁽⁴⁾ samt Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/65/EF af 23. september 2002 om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser til forbrugere⁽⁵⁾. De supplerende bestemmelser i disse direktiver finder fortsat anvendelse. Forbindelsen mellem informationskravene forud for kontrakten i dette direktiv og direktiv 2002/65/EF bør dog præciseres.
- (23) De nødvendige oplysninger bør stå i et rimeligt forhold til brugernes behov og gives på en standardiseret måde. Oplysningskravene for en enkelt betalingstransaktion bør imidlertid være forskellige fra kravene i en rammeaftale om flere betalingstransaktioner.
- (24) I praksis er rammeaftaler og betalingstransaktioner omfattet af disse langt mere almindelige og økonomisk vigtige end enkeltstående betalingstransaktioner. Hvis der findes en betalingskonto eller et specifikt betalingsinstrument, kræves der en rammeaftale. Kravene om forudgående oplysninger om rammeaftaler bør derfor være relativt omfattende, og oplysningerne bør altid gives på papir eller på et andet varigt medium, f.eks. udskrifter fra pengeautomater, disketter, cd-rom'er, dvd'er og harddiskdrev på personlige

⁽²⁾ EUT L 124 af 20.5.2003, s. 36.

⁽³⁾ EUT L 149 af 11.6.2005, s. 22.

⁽⁴⁾ EFT L 178 af 17.7.2000, s. 1.

⁽⁵⁾ EFT L 271 af 9.10.2002, s. 16. Ændret ved direktiv 2005/29/EF.

⁽¹⁾ EFT L 166 af 11.6.1998, s. 45.

computere, hvor der kan lagres e-mail, og fra websteder, så længe sådanne websteder er tilgængelige for senere konsultation i en periode, der er tilstrækkelig i forhold til oplysningernes formål, og de lagrede oplysninger kan reproducere uændret. Den måde, hvorpå efterfølgende oplysninger om gennemførte betalingstransaktioner gives, bør imidlertid kunne aftales i rammeaftalen mellem udbyderen af betalingstjenesten og brugeren af betalingstjenesten, f.eks. at alle oplysninger om en betalingskonto stilles til rådighed online via internetbank.

- (25) I forbindelse med enkeltstående betalingstransaktioner bør kun de væsentlige oplysninger altid gives på betalingstjenesteudbyderens eget initiativ. Da betaleren sædvanligvis er til stede, når han giver betalingsordren, er det ikke nødvendigt at kræve, at oplysningerne i alle tilfælde skal gives på papir eller på et andet varigt medium. Udbyderen af betalingstjenester kan give oplysningerne mundtligt ved disken eller på anden måde gøre dem lettilgængelige, f.eks. ved at slå betingelserne op på en opslagstavle i lokalerne. Der bør også gives oplysninger om, hvor der foreligger mere detaljerede oplysninger (f.eks. en webadresse). Hvis forbrugeren anmoder derom, bør de vigtigste oplysninger imidlertid gives på papir eller på et andet varigt medium.
- (26) Direktivet bør bekræfte forbrugerens ret til at modtage relevante oplysninger vederlagsfrit, før den pågældende er bundet af en aftale om betalingstjenester. Forbrugeren bør også til enhver tid under aftaleforholdet kunne anmode om forudgående oplysninger og om at få en rammeaftale på papir vederlagsfrit for at give forbrugeren mulighed for at sammenligne betalingstjenesteudbydernes tjenester og betingelser og i tilfælde af tvist kunne efterprøve sine aftalemæssige rettigheder og forpligtelser. Disse bestemmelser bør være forenelige med direktiv 2002/65/EF. De udtrykkelige bestemmelser om gratis oplysninger i dette direktiv bør ikke bevirke, at der gives tilladelse til at opkræve gebyrer for levering af oplysninger til forbrugeren i henhold til andre gældende direktiver.
- (27) Den måde, som udbyderen af betalingstjenester giver brugeren af betalingstjenester de ønskede oplysninger på, bør tage hensyn til brugerens behov samt til praktiske tekniske aspekter og til omkostningseffektivitet, afhængig af hvad der er fastlagt i den pågældende aftale om betalingstjenesten. I direktivet bør der således skelnes mellem to måder, hvorpå udbyderen af betalingstjenester giver oplysninger: Enten bør oplysningerne gives, dvs. aktivt meddeles af udbyderen af betalingstjenester på det relevante tidspunkt, som det kræves i dette direktiv, og uden at brugeren af betalingstjenester anmoder yderligere herom, eller også bør oplysningerne stilles til rådighed for brugeren af betalingstjenester, idet der tages hensyn til hans eventuelle anmodninger om yderligere oplysninger. I så fald bør brugeren af betalingstjenester aktivt tage skridt til at skaffe oplysningerne f.eks. ved udtrykkeligt at anmode udbyderen af betalingstjenester herom, logge på internetbanken eller indsætte et hævekort i en kortlæser for at få et kontoudtog. Udbyderen af betalingstjenester bør med henblik herpå

sørge for, at det er muligt at få adgang til oplysningerne, og at brugeren af betalingstjenester kan råde over oplysningerne.

- (28) Forbrugeren bør desuden modtage basale oplysninger om gennemførte betalingstransaktioner uden yderligere gebyrer. I tilfælde af en enkeltstående betalingstransaktion bør betalingstjenesteudbyderen ikke opkræve særskilte gebyrer for disse oplysninger. De efterfølgende månedlige oplysninger om betalingstransaktioner i henhold til en rammeaftale bør tilsvarende gives vederlagsfrit. Under hensyntagen til betydningen af gennemsigtighed i prisfastsættelsen og forskellige forbrugerbehov bør parterne dog kunne indgå aftale om, at der opkræves gebyrer for hyppigere eller supplerende oplysninger. For at tage højde for forskelle i national praksis bør det derfor tillades medlemsstaterne at fastsætte bestemmelser om, at månedlige papirbaserede betalingskontoudtog altid skal udsendes vederlagsfrit.
- (29) For at fremme kundemobiliteten bør forbrugeren kunne opsig en rammeaftale efter et år, uden at det medfører opsigelsesgebyrer. For forbrugeren bør opsigelsesperioden ikke være mere end en måned, og for udbydere af betalingstjenester bør opsigelsesperioden være på mindst to måneder. Dette direktiv berører ikke den forpligtelse, som udbyderen af betalingstjenester har til under ekstraordinære omstændigheder at opsig aftalen om betalingstjenesten i henhold til andre relevante fællesskabsbestemmelser eller national lovgivning, herunder lovgivning om hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme, alle foranstaltninger vedrørende indefrysning af pengemidler, og alle særlige foranstaltninger, der knytter sig til forebyggelse og efterforskning af kriminalitet.
- (30) Betalingsinstrumenter til små betalinger bør være et billigt og brugervenligt alternativ i forbindelse med billige varer og tjenester og bør ikke behæftes med en række urimelige krav. De relevante oplysningskrav og reglerne om gennemførelse bør derfor begrænses til væsentlige oplysninger, idet der også tages hensyn til de tekniske muligheder, der er grund til at forvente af instrumenter, der udelukkende anvendes til små betalinger. Trods den lempede ordning bør der ydes brugeren af betalingstjenester tilstrækkelig beskyttelse set i lyset af de begrænsede risici, der er forbundet med disse betalingsinstrumenter, navnlig for så vidt angår forudbetalte betalingsinstrumenter.
- (31) Med henblik på at reducere risiciene for og konsekvenserne af uautoriserede eller fejlbehæftede betalingstransaktioner, bør brugeren af betalingstjenester snarest muligt orientere udbyderen af betalingstjenester om eventuelle indsigelser, der gøres mod betalingstransaktioner, som angiveligt er uautoriserede eller fejlbehæftede, forudsat at udbyderen af betalingstjenester har opfyldt sine oplysningsforpligtelser efter dette direktiv. Hvis brugeren af betalingstjenester overholder denne underretningsfrist, bør han kunne påberåbe disse krav, så længe forældelsesfristen ikke er overskredet i henhold til national ret. Dette direktiv berører ikke andre krav mellem brugere af betalingstjenester og udbydere af betalingstjenester.

- (32) For at opmuntre brugeren af betalingstjenester til snarest muligt at underrette udbyderen om et eventuelt tyveri eller tab af et betalingsinstrument og således mindske risikoen for uautoriserede betalingstransaktioner, bør brugeren kun holdes ansvarlig for et begrænset beløb, medmindre brugeren af betalingstjenester har handlet svigagtigt eller groft forsømmeligt. Når brugeren har meddelt udbyderen af betalingstjenester, at hans betalingsinstrument kan være misbrugt, bør brugeren ikke længere skulle dække tab som følge af uautoriseret brug af instrumentet. Dette direktiv bør ikke berøre udbyderen af betalingstjenesters ansvar for den tekniske sikkerhed vedrørende egne produkter.
- (33) For at vurdere eventuel forsømmelse fra brugeren af betalingstjenester bør der tages hensyn til alle omstændigheder. Beviset for og graden af den påståede forsømmelse bør vurderes i henhold til national ret. Aftalevilkår og betingelser vedrørende levering og brug af et betalingsinstrument, som pålægger forbrugeren en større bevisbyrde, eller som reducerer udstederens bevisbyrde, bør betragtes som ugyldige.
- (34) Medlemsstaterne bør dog kunne fastsætte mindre strenge bestemmelser end de ovenfor omhandlede for at bevare det nuværende niveau af forbrugerbeskyttelse og fremme tilliden til, at det er sikkert at bruge elektroniske betalingsinstrumenter. Der bør tages passende hensyn til det forhold, at forskellige betalingsinstrumenter indebærer forskellige risici, hvilket fremmer udstedelsen af sikrere instrumenter. Medlemsstaterne bør kunne begrænse eller helt ophæve betalerens ansvar, medmindre denne har optrådt svigagtigt.
- (35) Der bør indføres bestemmelser om fordeling af tab i tilfælde af uautoriserede betalingstransaktioner. Der kan gælde andre bestemmelser for brugere af betalingstjenester, der ikke er forbrugere, idet sådanne brugere normalt har større mulighed for at vurdere risikoen for svig og træffe modforanstaltninger.
- (36) Dette direktiv bør fastsætte regler om tilbagebetaling, der beskytter forbrugeren, når den gennemførte betalingstransaktion overstiger det beløb, der med rimelighed kunne forventes. Udbydere af betalingstjenester bør kunne tilbyde deres kunder endnu gunstigere vilkår og f.eks. tilbagebetale enhver betalingstransaktion, der omtvistet. Hvis brugeren kræver tilbagebetaling af en betalingstransaktion, bør retten til tilbagebetaling hverken påvirke betalerens ansvar over for betalingsmodtageren fra det underliggende forhold, f.eks. hvad angår varer og tjenester, som er bestilt, forbrugt eller retmæssigt faktureret, eller brugerens rettigheder hvad angår tilbagekaldelse af en betalingsordre.
- (37) Med henblik på likviditetsstyring og rettidig opfyldelse af betalingsforpligtelser skal forbrugere og virksomheder vide præcist, hvor længe det tager at gennemføre en betalingsordre. Ved dette direktiv bør der derfor indføres et tidspunkt, fra hvilket rettigheder og forpligtelser får virkning, nemlig når udbyderen af betalingstjenester modtager betalingsordren, herunder når han har haft lejlighed til at modtage den via de kommunikationsmidler, der er fastlagt i aftalen om betalingstjenesten, uanset en eventuel forudgående andel i den proces, der førte til oprettelse og overførsel af betalingsordren, f.eks. kontrol af sikkerhed og adgang til midler, information om brugen af PIN-kode eller udstedelse af et betalingstilsagn. Desuden bør modtagelsen af en betalingsordre finde sted, når betalerens udbyder af betalingstjenester modtager betalingsordren, som skal debiteres betalerens konto. Datoen eller tidspunktet for, hvornår en betalingsmodtager sender sin udbyder af tjenesteydelser betalingsordrer vedrørende opkrævning af f.eks. kortbetalinger og direkte debiteringer, eller hvornår en udbyder af betalingstjenester indrømmer en betalingsmodtager forfinansiering af de pågældende beløb (via en betinget kreditering af hans konto), bør i den forbindelse være uden betydning. Brugere bør kunne stole på, at en fuldstændig og gyldig betalingsordre gennemføres korrekt, hvis udbyderen af betalingstjenester ikke har en aftalemæssig eller retmæssig afvisningsgrund. Hvis udbyderen af betalingstjenester afviser en betalingsordre, bør brugeren af betalingstjenester snarest have meddelelse herom samt en begrundelse herfor i henhold til kravene i fællesskabsretten og national ret.
- (38) Da moderne fuldautomatiske betalingssystemer behandler betalingstransaktioner hurtigt, således at betalingsordrer på et givet tidspunkt ikke længere kan tilbagekaldes uden store omkostninger til manuel intervention, er det nødvendigt at fastsætte en klar frist for tilbagekaldelse af betalingen. Afhængig af betalingstjenestens og betalingsordrens art kan tidspunktet ændres efter aftale mellem parterne. Tilbagekaldelse i denne forstand gælder kun i forholdet mellem betalingstjenestebrugeren og betalingstjenesteudbyderen, og dette anfægter således ikke, at betalingstransaktioner i betalingssystemer er uigenkaldelige og endelige.
- (39) En sådan uigenkaldelighed bør ikke berøre de rettigheder eller forpligtelser under nogle medlemsstaters lovgivning, som en udbyder af betalingstjenester i henhold til betalerens rammeaftale eller nationale love, administrative bestemmelser eller retningslinjer har til at tilbagebetale betaleren beløbet for den gennemførte betalingstransaktion i tilfælde af en tvist mellem betaleren og betalingsmodtageren. En sådan tilbagebetaling bør betragtes som en ny betalingsordre. Bortset fra sådanne tilfælde bør retstvister, der opstår inden for det forhold, der ligger til grund for betalingsordren, udelukkende afgøres mellem betaleren og betalingsmodtageren.
- (40) Det er af afgørende betydning for en fuldt integreret straight-through processing af betalinger og for retssikkerheden hvad angår opfyldelsen af eventuelle underliggende forpligtelser mellem brugere af betalingstjenesten, at hele det beløb betaleren overfører, bør krediteres betalings-

modtagerens konto. Det bør derfor ikke være muligt for nogle af de parter, der indgår i gennemførelsen af betalingstransaktioner, at foretage fradrag i det overførte beløb. Det bør imidlertid være muligt for betalingsmodtageren at indgå en aftale med sin udbyder af betalings-tjenester, hvorved denne får ret til at fratække sine egne gebyrer. For at betalingsmodtageren kan kontrollere, at det skyldige beløb er indbetalt korrekt, bør efterfølgende oplysninger om betalingstransaktionen ikke blot angive det fulde overførte beløb, men også eventuelle gebyrer.

(41) Hvad angår gebyrer, har erfaringen vist, at deling af gebyrer mellem betaler og betalingsmodtager er det mest effektive system, da det letter straight-through processing af betalinger. Det bør derfor foreskrives, at gebyrer under normale forhold kan opkræves direkte hos betaler og betalingsmodtager af deres respektive udbydere af betalingstjenester. Det bør imidlertid kun gælde, når betalings-transaktionen ikke omfatter omregning af valuta. Gebyrerne kan også være nul, da bestemmelserne i dette direktiv ikke berører praksis, hvor udbyderen af betalings-tjenester undlader at opkræve gebyrer hos forbrugerne, når de krediterer deres konti. Afhængig af kontraktvilkårene kan en udbyder af betalingstjenester vælge alene at opkræve gebyrer hos betalingsmodtageren (den handlende) for brug af betalingstjenester med den konsekvens, at der ikke opkræves gebyr hos betaleren. Betalingsystemernes gebyrer kan antage form af et abonnementsgebyr. Bestemmelserne om det overførte beløb eller opkrævede gebyrer har ingen direkte virkning på prissætningen mellem udbydere af betalingstjenester eller andre formidlere.

(42) For at fremme gennemsigtigheden og konkurrencen bør udbyderen af tjenesteydelser ikke forhindre betalingsmodtageren i at opkræve et gebyr fra betaleren for brug af et specifikt betalingsinstrument. Mens betalingsmodtageren frit skal kunne opkræve gebyrer for brugen af visse betalingsinstrumenter, kan medlemsstaterne beslutte, om de vil forbyde eller begrænse en sådan praksis, når dette efter deres opfattelse er berettiget i betragtning af urimelig prisfastsættelse eller prisfastsættelse, der kan have en negativ indvirkning på brugen af visse betalingsinstrumenter, idet der tages hensyn til behovet for at fremme konkurrencen og brugen af effektive betalingsinstrumenter.

(43) For at gøre betalinger i Fællesskabet mere effektive bør der for alle betalingsordrer, der initieres af betaleren, og som foretages i euro eller i en valuta i en medlemsstat uden for euroområdet, herunder kredittransaktioner og pengeoverførsler, gælde en maksimal gennemførelsestid på én dag. For alle andre betalinger, som f.eks. betalinger indledt af eller via betalingsmodtageren, herunder direkte debiteringer og kortbetalinger, bør samme gennemførelsestid på én dag gælde, hvis der ikke foreligger en udtrykkelig aftale mellem udbyderen af betalingstjenester og betaleren, der fastsætter en længere gennemførelsestid. Ovennævnte tidsfrister kan forlænges med én arbejdsdag, hvis betalingsordren gives på papir. Dette giver mulighed for fortsat levering af

betalingstjenester til de forbrugere, der kun er vant til papirbaserede dokumenter. Når der anvendes en ordning med direkte debitering, bør betalingsmodtagerens udbyder af betalingstjenester sende opkrævningsordren inden for den tidsfrist, der er aftalt mellem betalingsmodtageren og hans udbyder af betalingstjenester, således at afregningen kan gennemføres på den aftalte forfaldsdato. Da de nationale betalingsinfrastrukturer imidlertid ofte er særdeles effektive, bør medlemsstaterne om nødvendigt kunne beholde eller fastsætte bestemmelser om en kortere gennemførelsestid end en arbejdsdag for at undgå en forringelse af det nuværende serviceniveau.

(44) Bestemmelserne om gennemførelse af det fulde beløb og om gennemførelsestider bør betragtes som god praksis, når en af udbyderne af betalingstjenester ikke er etableret i Fællesskabet.

(45) Det er vigtigt, at brugerne af betalingstjenester kender de faktiske omkostninger og gebyrer for betalingstjenester, for at de kan foretage deres valg. Derfor bør det ikke være tilladt at bruge ugensigtige prissætningsmetoder, da det er den almindelige opfattelse, at sådanne metoder gør det særdeles vanskeligt for brugerne at fastslå den faktiske pris for en betalingstjeneste. Navnlig bør brugen af valørdatoer til skade for brugerne ikke være tilladt.

(46) For at betalingsystemet kan fungere smidigt og effektivt, skal brugeren have tillid til, at udbyderen af betalings-tjenester vil gennemføre betalingstransaktionen korrekt og inden for den aftalte tid. Sædvanligvis har udbyderen forudsætninger for at vurdere de risici, der følger med en betalingstransaktion. Det er udbyderen, der stiller betalings-systemet til rådighed, indgår aftaler om tilbagekaldelse af fejlagtigt placerede midler og i de fleste tilfælde beslutter, hvilke formidlere der skal involveres i gennemførelsen af betalingstransaktionen. I lyset af alle disse overvejelser er det fuldt ud relevant, undtagen under usædvanlige eller uforudsigelige omstændigheder, at tillægge udbyderen af betalingstjenester ansvaret for gennemførelsen af en betalingstransaktion, som brugeren har accepteret, undtagen med hensyn til betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyders handlinger og undladelser, for hvilke alene betalingsmodtageren er ansvarlig. For at betaleren ikke skal være ubeskyttet i usandsynlige konstellationer, hvor det kan være uafklaret (non liquet), om betalingen blev behørigt modtaget af betalingsmodtagerens udbyder af betalings-tjenester, bør den tilsvarende bevisbyrde påhvile betalerens udbyder af betalingstjenester. Som en hovedregel kan det forventes, at de formidlende institutioner, sædvanligvis et »neutral« organ så som en centralbank eller et fælles clearingshus, der overfører betalingsbeløbet fra den afsendende udbyder af betalingstjenester til den modtagende udbyder af betalingstjenester, vil lagre posteringsoplysninger og være i stand til at stille disse til rådighed, når som helst det er nødvendigt. Uanset hvornår betalingsbeløbet er blevet krediteret den modtagende udbyder af betalings-

tenesters konto, bør betalingsmodtageren øjeblikkeligt have et krav mod sin udbyder af betalingstjenester for så vidt angår kreditering på sin konto.

- (47) Udbyderen af betalingstjenester bør påtage sig ansvaret for, at betalingen gennemføres korrekt, herunder navnlig det fulde transaktionsbeløb og gennemførelsestiden, og det fulde ansvar for forsømmelser begået af andre parter i betalingskæden til betalingsmodtagerens konto. På grund af dette ansvar bør betalerens udbyder af betalingstjenester, når det fulde beløb ikke krediteres betalingsmodtagerens udbyder af betalingstjenester, rette betalingstransaktionen eller snarest muligt tilbagebetale betaleren det relevante transaktionsbeløb, uden at dette anfægter andre krav, der kan påberåbes i henhold til national ret. Dette direktiv bør kun vedrøre aftalemæssige forpligtelser og ansvar mellem brugeren af betalingstjenester og hans udbyder af betalingstjenester. Hvis pengeoverførsler og andre betalings-tjenester skal fungere korrekt, skal udbydere af betalingstjenester og deres formidlere, såsom leverandører af databehandling, imidlertid have indgået aftaler, som fastsætter deres indbyrdes rettigheder og forpligtelser. Spørgsmål vedrørende erstatningsansvar udgør en væsentlig del af disse ensartede aftaler. For at sikre troværdigheden mellem udbydere af betalingstjenester og mellemmand, der indgår i en betalingstransaktion, er det nødvendigt, at der er juridisk sikkerhed for, at en ikke-ansvarlig udbyder af betalingstjenester holdes skadesløs for tab eller beløb betalt i henhold til dette direktivs bestemmelser om ansvar. Yderligere rettigheder og detaljer om indholdet af denne regres og proceduren for behandling af klager mod den udbyder af betalingstjenester eller den formidler, der har ansvaret for en mangelfuld betalingstransaktion, bør fastlægges i de indgåede aftaler.
- (48) Det bør være muligt for udbyderen af betalingstjenester utvetydigt at præcisere, hvilke oplysninger der er nødvendige for at gennemføre en betalingsordre korrekt. For at undgå opsplnitning og for ikke at sætte indførelsen af integrerede betalingssystemer i Fællesskabet på spil, bør medlemsstaterne på den anden side ikke have mulighed for at kræve en særlig identifikationskode for betalingstransaktioner. Dette bør dog ikke afholde medlemsstaterne fra at kræve, at betalerens udbyder af betalingstjenester handler med den nødvendige omhu og, når det er teknisk muligt og ikke kræver manuel intervention, kontrollerer sammenhængen med den entydige identifikationskode og, når der ikke er sammenhæng med den entydige identifikationskode, afviser en betalingsordre og underretter betaleren herom. Udbyderens ansvar bør være begrænset til en pligt til at gennemføre betalingstransaktionen korrekt i overensstemmelse med betalingsordren fra brugeren af betalings-tjenesten.
- (49) For at fremme en effektiv forebyggelse af svig og bekæmpe betalingssvig i hele Fællesskabet bør der indføres bestemmelser om en effektiv udveksling af oplysninger mellem udbydere af betalingstjenester, der bør have mulighed for at indsamle, behandle og udveksle personoplysninger om de personer, der er involveret i betalingssvig. Alle disse aktiviteter bør gennemføres i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i

forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger ⁽¹⁾.

- (50) Det er nødvendigt at sikre en effektiv håndhævelse af de nationale bestemmelser, der vedtages i medfør af dette direktiv. Der bør derfor indføres egnede procedurer, der giver mulighed for at klage over udbydere af betalings-tjenester, der ikke overholder disse bestemmelser, og for at sikre, at der i givet fald pålægges sanktioner, der er effektive, står i et rimeligt forhold til overtrædelsen og har afskrækkende virkning.
- (51) Uden at det berører brugernes ret til at anlægge sag ved en domstol, bør medlemsstaterne sikre, at konflikter mellem udbydere af betalingstjenester og forbrugere vedrørende de rettigheder og forpligtelser, der følger af dette direktiv, kan løses med begrænsede omkostninger og på en lettilgængelig og udenretslig måde. Artikel 5, stk. 2, i Rom-konventionen af 1980 om, hvilken lov der skal anvendes på kontraktlige forpligtelser ⁽²⁾, sikrer, at den beskyttelse af forbrugere, som de obligatoriske lovregler i det land, hvor de pågældende har deres sædvanlige opholdssted, giver, ikke kan til-sidesættes af eventuelle aftalemæssige bestemmelser om lovvalg.
- (52) Medlemsstaterne bør fastsætte, om de kompetente myndigheder, der er udpeget til at meddele tilladelse til betalings-institutter, også kan være de kompetente myndigheder i forbindelse med udenretslige klagemuligheder og erstatningsprocedurer.
- (53) Dette direktiv bør ikke berøre bestemmelserne i national lovgivning om følgerne for så vidt angår ansvar for unøjagtige formuleringer eller fejl ved fremsendelsen af opgørelser.
- (54) Da det er nødvendigt at kontrollere, at direktivet fungerer tilfredsstillende og overvåge udviklingen frem mod opret-telsen af et indre marked for betalinger, bør Kommissionen tre år efter udløbet af gennemførelsesperioden for direktivet udarbejde en rapport. Med henblik på global integration af finansielle tjenesteydelser og harmoniseret forbrugerbeskyttelse ud over direktivets effektive funktion, bør revisionen fokusere på det mulige behov for at udvide anvendelses-området hvad angår andre valutaer end EU's og betalings-transaktioner, hvor kun en af de berørte udbydere af betalingstjenester er etableret i Fællesskabet.
- (55) Da bestemmelserne i dette direktiv erstatter bestemmelserne i direktiv 97/5/EF, bør sidstnævnte direktiv ophæves.
- (56) Det er nødvendigt at fastsætte mere præcise regler om svigagtig brug af betalingskort, et område, der på nuværende tidspunkt er dækket af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF af 20. maj 1997 om forbruger-

⁽¹⁾ EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31. Ændret ved forordning (EF) nr. 1882/2003 (EUT L 284 af 31.10.2003, s. 1).

⁽²⁾ EFT C 27 af 26.1.1998, s. 34.

beskyttelse i forbindelse med aftaler vedrørende fjernsalg ⁽¹⁾ og direktiv 2002/65/EF. Disse direktiver bør derfor ændres i overensstemmelse hermed.

(57) Da finansieringsinstitutter i henhold til direktiv 2006/48/EF ikke er omfattet af reglerne for kreditinstitutter, bør de omfattes af de samme krav som betalingsinstitutter, så de kan udbyde betalingstjenester i hele Fællesskabet. Direktiv 2006/48/EF bør derfor ændres i overensstemmelse hermed.

(58) Da pengeoverførsel i dette direktiv defineres som en betalingstjeneste, der kræver tilladelse for et betalingsinstitut eller registrering for fysiske eller juridiske personer, der er omfattet af en undtagelsesbestemmelse under visse omstændigheder specificeret i direktivet, bør Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF af 26. oktober 2005 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme ⁽²⁾ ændres i overensstemmelse hermed.

(59) Af hensyn til retssikkerheden bør der indføres overgangsbestemmelser, der giver personer, som har påbegyndt virksomhed som betalingsinstitut i overensstemmelse med gældende national lov før dette direktivs ikrafttrædelse, ret til at fortsætte denne virksomhed i den pågældende medlemsstat i en fastsat periode.

(60) Målet for dette direktiv, nemlig oprettelsen af et indre marked for betalingstjenester, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, da det kræver harmonisering af en lang række forskellige regler, der på nuværende tidspunkt findes i de forskellige medlemsstaters retssystemer, og kan derfor bedre nås på fællesskabsplan; Fællesskabet kan derfor træffe foranstaltninger i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet jf. traktatens artikel 5. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går direktivet ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.

(61) De nødvendige foranstaltninger til gennemførelse af direktivet bør vedtages i overensstemmelse med Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen ⁽³⁾.

(62) Kommissionen bør navnlig have beføjelse til at vedtage gennemførelsesforanstaltninger for at tage højde for den teknologiske udvikling og markedsudviklingen. Da der er tale om generelle foranstaltninger, som har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv, skal de vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 5a i afgørelse 1999/468/EF.

⁽¹⁾ EFT L 144 af 4.6.1997, s. 19. Senest ændret ved direktiv 2005/29/EF.

⁽²⁾ EUT L 309 af 25.11.2005, s. 15.

⁽³⁾ EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23. Ændret ved afgørelse 2006/512/EF (EUT L 200 af 22.7.2006, s. 11).

(63) I overensstemmelse med punkt 34 i den interinstitutionelle aftale om bedre lovgivning ⁽⁴⁾ tilskyndes medlemsstaterne til, både i egen og Fællesskabets interesse, at udarbejde og offentliggøre deres egne oversigter, der så vidt muligt viser overensstemmelsen mellem dette direktiv og gennemførelsesforanstaltningerne —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

AFSNIT I

FORMÅL, ANVENDELSESOMRÅDE OG DEFINITIONER

Artikel 1

Formål

1. Dette direktiv fastlægger regler for medlemsstaternes sondring mellem følgende seks kategorier af udbydere af betalingstjenester:

- kreditinstitutter som defineret i artikel 4, nr. 1), litra a), i direktiv 2006/48/EF
- udstedere af elektroniske penge som defineret i artikel 1, stk. 3, litra a), i direktiv 2000/46/EF
- postgirokontorer, der ifølge national lov har ret til at udbyde betalingstjenester
- betalingsinstitutter som defineret i dette direktiv
- Den Europæiske Centralbank og de nationale centralbanker, når de ikke handler i deres egenskab af pengepolitiske myndigheder eller andre offentlige myndigheder
- medlemsstater eller deres regionale og lokale myndigheder, når de ikke handler i deres egenskab af offentlige myndigheder.

2. Dette direktiv fastsætter endvidere regler for gennemsigtighed i betingelserne for og oplysningskravene til betalingstjenester og betalingstjenestebrugeres og betalingstjenesteudbyderes respektive rettigheder og forpligtelser, hvad angår ydelse af betalingstjenester som fast beskæftigelse eller forretningsaktivitet.

Artikel 2

Anvendelsesområde

1. Dette direktiv finder anvendelse på betalingstjenester, der ydes i Fællesskabet. Bortset fra artikel 73 finder afsnit III og IV i dette direktiv dog kun anvendelse, hvis både betalerens og betalingsmodtagerens udbyder af betalingstjenester eller den udbyder af betalingstjenester, der er involveret i betalingstransaktionen, er etableret i Fællesskabet.

⁽⁴⁾ EUT C 321 af 31.12.2003, s. 1.

2. Afsnit III og IV i dette direktiv finder anvendelse på betalingstjenester i euro eller i valutaen i en medlemsstat uden for euroområdet.

3. Medlemsstaterne kan dispensere fra anvendelsen af alle eller en del af bestemmelserne i dette direktiv for så vidt angår de institutter, der er omhandlet i artikel 2, bortset fra første og andet led i den pågældende artikel, i direktiv 2006/48/EF.

Artikel 3

Områder, der ikke er omfattet

Dette direktiv finder ikke anvendelse på:

- a) betalingstransaktioner, der udelukkende foretages kontant direkte fra betaleren til betalingsmodtageren uden noget mellemed
- b) betalingstransaktioner fra betaleren til betalingsmodtageren gennem en handelsagent, som har tilladelse til at forhandle eller afslutte salg eller køb af varer eller tjenesteydelser på betalernes eller betalingsmodtagerens vegne
- c) erhvervmæssig fysisk transport af sedler og mønter, herunder afhentning, håndtering og levering heraf
- d) betalingstransaktioner, der indebærer ikke-erhvervmæssig indsamling og levering af kontanter inden for rammerne af almenyttig virksomhed
- e) tjenester, hvor kontant betaling fra betalingsmodtager til betaler foretages som en del af en betalingstransaktion efter udtrykkelig anmodning fra brugeren af betalingstjenesten umiddelbart før gennemførelsen af betalingstransaktionen ved en betaling for køb af varer eller tjenesteydelser
- f) veksling af penge, dvs. kontante transaktioner, hvor midlerne ikke indestår på en betalingskonto
- g) betalingstransaktioner baseret på et af følgende dokumenter, der er trukket på udbyderen af betalingstjenester med henblik på at give betalingsmodtageren rådighed over midler:
 - i) papirchecks som defineret i Genève-konventionen af 19. marts 1931 om indførelse af en ensartet checklov
 - ii) papirchecks som nævnt i nr. i) og reguleret af lovgivningen i medlemsstater, som ikke er parter i Genève-konventionen af 19. marts 1931 om indførelse af en ensartet checklov
 - iii) papirbaserede veksler i overensstemmelse med Genève-konventionen af 7. juni 1930 om indførelse af en ensartet veksellovgivning
 - iv) papirbaserede veksler som nævnt i nr. iii) og reguleret af lovgivningen i medlemsstater, som ikke er parter i Genève-konventionen af 7. juni 1930 om indførelse af en ensartet veksellovgivning
 - v) papirbaserede vouchers
 - vi) papirbaserede rejsechecks, eller
 - vii) papirbaserede postanvisninger som defineret af Verdenspostunionen
- h) betalingstransaktioner, der er gennemført inden for rammerne af et system til afvikling af betalinger eller værdipapirer, mellem afviklingsagenter, centrale modparter, clearinginstitutter og/eller centralbanker og andre deltagere i systemet og udbydere af betalingstjenester, jf. dog artikel 28
- i) betalingstransaktioner vedrørende formueforvaltning i forbindelse med værdipapirer, herunder udbytter, indkomster eller andre udlodninger, eller indfrielse eller salg, der foretages af de i litra h) omhandlede personer eller af investeringsselskaber, kreditinstitutter, institutter for kollektiv investering i værdipapirer, eller administrationselskaber, som udfører investeringsservice, samt alle andre enheder, der har tilladelse til at have finansielle instrumenter i depot
- j) tjenester leveret af udbydere af tekniske tjenester, der understøtter udbuddet af betalingstjenester, uden at de på noget tidspunkt kommer i besiddelse af de midler, som skal overføres, bl.a. behandling og lagring af data, tillidskabende tjenester og tjenester til beskyttelse af privatlivets fred, autentificering af data og enheder, levering af it- og kommunikationsnetværk, levering og vedligeholdelse af terminaler og udstyr til brug for betalingstjenester
- k) tjenester baseret på instrumenter, der kun kan anvendes til at erhverve varer eller tjenesteydelser inden for udstederens forretningssteder eller i henhold til en kommerciel aftale med udstederen enten inden for et begrænset net af tjenesteudbydere eller for en begrænset række varer eller tjenesteydelser
- l) betalingstransaktioner, der er gennemført ved hjælp af alle former for telekommunikations-, digital- eller it-udstyr, hvor de erhvervede varer eller tjenesteydelser leveres til og skal anvendes ved hjælp af telekommunikations-, digital- eller it-udstyr, forudsat at telekommunikations-, digital- eller it-operatøren ikke udelukkende agerer som formidler mellem brugeren af betalingstjenester og leverandøren af varer og tjenesteydelser
- m) betalingstransaktioner, der er foretaget mellem udbydere af betalingstjenester, deres agenter eller filialer for deres regning
- n) betalingstransaktioner mellem en modervirksomhed og dens dattervirksomheder, eller mellem dattervirksomheder under samme modervirksomhed uden mellemkomst af en anden betalingstjenesteudbyder end en virksomhed, som tilhører samme gruppe, eller

- o) tjenester, der ydes af udbydere, og som vedrører udbetaling af kontanter i kontantautomater på vegne af en eller flere kortudstedere, som ikke deltager i den rammeaftale, der er indgået med kunden om udbetaling af penge fra en betalingskonto, forudsat at disse udbydere ikke foretager andre af de i bilaget anførte betalingstjenester.

Artikel 4

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

- 1) »hjemland« betyder følgende:
 - i) den medlemsstat, hvor betalingstjenesteudbyderens vedtægtsmæssige hjemsted er beliggende, eller
 - ii) hvis betalingstjenesteudbyderen ifølge national lovgivning ikke har noget vedtægtsmæssigt hjemsted, den medlemsstat, hvor dens hovedkontor er beliggende
- 2) »værtsland«: en anden medlemsstat end hjemlandet, hvor betalingstjenesteudbyderen har en agent, en filial eller udbyder betalingstjenester
- 3) »betalingstjeneste«: de forretningsaktiviteter, som er anført i bilaget
- 4) »betalingsinstitut«: en juridisk person, der i overensstemmelse med artikel 10 er meddelt tilladelse til at udbyde og gennemføre betalingstjenester i hele Fællesskabet
- 5) »betalingstransaktion«: handling, der initieres af en betaler eller en betalingsmodtager med henblik på at indbetale, overføre eller hæve midler uden hensyn til eventuelle underliggende forpligtelser mellem betaleren og betalingsmodtageren
- 6) »betalingssystem«: et system til overførsel af midler med formelle og standardiserede rutiner og fælles regler for behandling, clearing og/eller afvikling af betalingstransaktioner
- 7) »betaler«: en fysisk eller juridisk person, der er indehaver af en betalingskonto og tillader en betalingsordre fra denne betalingskonto, eller, hvis der ikke er nogen betalingskonto, en fysisk eller juridisk person, der udsteder en betalingsordre
- 8) »betalingsmodtager«: en fysisk eller juridisk person, som er den tiltænkte modtager af de midler, der indgår i en betalingstransaktion
- 9) »udbyder af betalingstjenester«: selskaber som omhandlet i artikel 1, stk. 1, samt juridiske og fysiske personer, der drager fordel af undtagelserne i artikel 26
- 10) »bruger af betalingstjenester«: en fysisk eller juridisk person, som bruger en betalingstjeneste enten som betaler eller som betalingsmodtager eller begge dele
- 11) »forbruger«: en fysisk person, der i forbindelse med betalingstjenesteaftaler, som er omfattet af dette direktiv, optræder med et formål, der ligger uden for den pågældendes erhvervs-mæssige virksomhed
- 12) »rammeaftale«: en aftale om betalingstjenester, der regulerer den fremtidige udførelse af særskilte og successive betalingstransaktioner, og som kan indeholde forpligtelser og betingelser for oprettelse af en betalingskonto
- 13) »pengeoverførsel«: en betalingstjeneste, hvor der modtages midler fra en betaler, uden at der oprettes en betalingskonto i betalerens eller betalingsmodtagerens navn, alene med det formål at overføre et tilsvarende beløb til en betalingsmodtager eller en anden udbyder af betalingstjenester på betalingsmodtagerens vegne, og/eller hvor sådanne midler modtages på betalingsmodtagerens vegne og stilles til rådighed for denne
- 14) »betalingskonto«: en konto oprettet i en eller flere betalingstjenestebrugeres navn med henblik på at gennemføre betalingstransaktioner
- 15) »midler«: sedler og mønter, kontopenge og elektroniske penge som defineret i artikel 1, stk. 3, litra b), i direktiv 2000/46/EF
- 16) »betalingsordre«: enhver instruktion fra en betaler eller betalingsmodtager til en udbyder af betalingstjenester om at gennemføre en betalingstransaktion
- 17) »valørdato«: et referencetidspunkt, der anvendes af en udbyder af betalingstjenester ved beregningen af renter af de midler, der debiteres eller krediteres en betalingskonto
- 18) »referencekurs«: den vekselkurs, der ligger til grund for beregningen af en eventuel valutaomregning, og som stilles til rådighed af betalingstjenesteudbyderen eller stammer fra en offentlig tilgængelig kilde
- 19) »autentificering«: en procedure, der giver udbyderen af betalingstjenester mulighed for at verificere anvendelsen af et specifikt betalingsinstrument, herunder dets personaliserede sikkerhedsfeatures
- 20) »referencerentesats«: den rentesats, der ligger til grund for beregningen af en eventuel rente, og som stammer fra en offentligt tilgængelig kilde, som begge parter i en betalingstjenesteaftale kan verificere
- 21) »entydig identifikationskode«: kombination af bogstaver, tal eller symboler, som udbyderen af betalingstjenester oplyser til brugeren af betalingstjenester, og som brugeren af betalingstjenester skal angive for utvetydigt at identificere den anden bruger af betalingstjenester og/eller dennes betalingskonto med henblik på en betalingstransaktion

22) »agent«: en fysisk eller juridisk person, som handler på vegne af et betalingsinstitut ved ydelsen af betalingstjenester

AFSNIT II

UDBYDERE AF BETALINGSTJENESTER

23) »betalingsinstrument«: enhver form for personaliseret instrument og/eller sæt af procedurer, der er aftalt mellem brugeren og udbyderen af betalingstjenester, og som brugeren af betalingstjenester bruger for at initiere en betalingsordre

KAPITEL 1

Betalingsinstitutter

Afdeling 1

Generelle bestemmelser

24) »fjernkommunikationsmiddel«: ethvert middel, som uden samtidig fysisk tilstedeværelse af udbyderen af betalingstjenester og brugeren af betalingstjenester kan anvendes til indgåelse af en betalingstjenesteaftale

Artikel 5

Ansøgning om tilladelse

25) »varigt medium«: ethvert instrument, der gør det muligt for brugeren af betalingstjenester at lagre information, der er rettet personligt til den pågældende på en måde, der tillader fremtidig søgning i et tidsrum, der er afpasset efter informationsformålet, og som giver mulighed for uændret gengivelse af den lagrede information

For at få meddelt tilladelse som betalingsinstitut indgives der en ansøgning til de kompetente myndigheder i hjemlandet sammen med følgende:

26) »mikrovirksomhed«: en virksomhed, der på det tidspunkt, hvor aftalen om betalingstjenesten indgås, er en virksomhed som defineret i artikel 1 og artikel 2, stk. 1 og 3, i bilaget til henstilling 2003/361/EF

a) en oversigt over aktiviteter, der bl.a. angiver de planlagte typer betalingstjenester

27) »arbejdsdag«: en dag, hvor betalernes eller betalingsmodtagerens relevante udbyder af betalingstjenester, der er involveret i gennemførelsen af en betalingstransaktion, holder åbent som påkrævet for gennemførelsen af en betalingstransaktion

b) en forretningsplan med en budgetprognose for de tre første regnskabsår, der viser, at ansøgeren er i stand til at anvende de systemer, ressourcer og procedurer, som er hensigtsmæssige til en forsvarlig drift

28) »direkte debitering«: en betalingstjeneste med henblik på at debitere en betalers betalingskonto, hvor en betalingstransaktion initieres af betalingsmodtageren på grundlag af, at betaleren har meddelt sit samtykke til betalingsmodtageren, til betalingsmodtagerens udbyder af betalingstjenester eller til betalernes egen udbyder af betalingstjenester

c) dokumentation for, at betalingsinstituttet råder over den i artikel 6 anførte startkapital

29) »filial«: et andet forretningssted end hovedkontoret, som er en del af et betalingsinstitut, som ikke er en juridisk person, og som direkte udfører nogle af eller alle de transaktioner, der indgår i et betalingsinstituts virksomhed; alle forretningssteder, som er oprettet i den samme medlemsstat af et betalingsinstitut med hovedkontor i en anden medlemsstat, betragtes som én filial

d) for så vidt angår de betalingsinstitutter, der er omhandlet i artikel 9, stk. 1, en beskrivelse af de foranstaltninger, der er truffet for at beskytte de midler, der tilhører brugerne af betalingstjenester, jf. artikel 9

30) »gruppe«: en gruppe virksomheder, som består af en modervirksomhed, dens dattervirksomheder og de enheder, som modervirksomheden eller dens dattervirksomheder deltager i, samt virksomheder, der har en indbyrdes forbindelse som omhandlet i artikel 12, stk. 1, i direktiv 83/349/EØF.

e) en beskrivelse af ansøgerens former for virksomhedsstyring og interne kontrolmekanismer, herunder administrative, risikostyrings- og regnskabsmæssige procedurer, der påviser, at disse former for virksomhedsstyring, kontrolmekanismer og -procedurer er proportionale, passende, forsvarlige og tilstrækkelige

f) en beskrivelse af de interne kontrolforanstaltninger, som ansøgeren har indført for at opfylde forpligtelserne vedrørende hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme i henhold til direktiv 2005/60/EF og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1781/2006 af 15. november 2006 om oplysninger, der skal medsendes om betalere ved pengeoverførsler ⁽¹⁾

g) en beskrivelse af ansøgerens organisationsstruktur, herunder i relevante tilfælde en beskrivelse af den tilsigtede brug af agenter og filialer samt en beskrivelse af udliciteringsordninger, og af ansøgerens deltagelse i et nationalt eller internationalt betalingssystem

h) identiteten på personer, der direkte eller indirekte har en kvalificeret deltagelse i ansøgeren, jf. artikel 4, nr. 11), i direktiv 2006/48/EF, størrelsen af deres deltagelser og

⁽¹⁾ EUT L 345 af 8.12.2006, s. 1.

dokumentation for deres egnethed under hensyn til nødvendigheden af at sikre en forsvarlig og forsigtig ledelse af betalingsinstituttet

- i) identiteten på direktører og ledelsesansvarlige for betalingsinstituttet og, når det er relevant, ledelsesansvarlige for forvaltningen af betalingsinstituttets betalingstjenesteaktiviteter, samt bevis for, at de har et godt omdømme og er i besiddelse af den nødvendige viden og erfaring til at udføre betalingstjenester som fastsat af betalingsinstituttets hjemland
- j) hvis det er relevant, oplysninger om revisorer og revisionsfirmaer, jf. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/43/EF af 17. maj 2006 om lovpligtig revision af årsregnskaber og konsoliderede regnskaber ⁽¹⁾
- k) ansøgerens retlige status og stiftelsesoverenskomst
- l) ansøgerens hovedkontors adresse.

Med henblik på litra d), e) og g), skal ansøgeren fremlægge en beskrivelse af de regler, der gælder for revision af instituttets regnskaber og den organisation, ansøgeren har oprettet for at træffe alle de foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre brugernes interesser og sikre kontinuitet og pålidelighed i forbindelse med udførelsen af betalingstjenester.

Artikel 6

Startkapital

Medlemsstaterne kræver, at betalingsinstitutterne på tidspunktet for opnåelse af tilladelse skal have en startkapital, der omfatter de i artikel 57, litra a) og b), i direktiv 2006/48/EF omhandlede komponenter, som følger:

- a) hvis betalingsinstituttet kun udbyder de betalingstjenester, der er anført i punkt 6 i bilaget, må kapitalen på intet tidspunkt være mindre end 20 000 EUR
- b) hvis betalingsinstituttet udbyder den betalingstjeneste, der er anført i punkt 7 i bilaget, må kapitalen på intet tidspunkt være mindre end 50 000 EUR
- c) hvis betalingsinstituttet udbyder én af de betalingstjenester, der er anført i punkt 1-5 i bilaget, må kapitalen på intet tidspunkt være mindre end 125 000 EUR.

Artikel 7

Egenkapital

1. Betalingsinstituttets egenkapital, jf. definitionen i artikel 57-61, 63, 64 og 66 i direktiv 2006/48/EF, må ikke falde under det højeste af de beløb, der kræves i artikel 6 og 8 i nærværende direktiv.

2. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at hindre gentagen anvendelse af elementer, som kan indgå i

egenkapitalen, når betalingsinstituttet tilhører samme gruppe som et andet betalingsinstitut, kreditinstitut, investeringsselskab, porteføljemanagementselskab eller forsikringsselskab. Nærværende stykke finder ligeledes anvendelse, hvis et betalingsinstitut udfører forskellige typer virksomhed og udfører andet end betalingstjenester som anført i bilaget.

3. Hvis betingelserne i artikel 69 i direktiv 2006/48/EF er opfyldt, kan medlemsstaterne eller deres kompetente myndigheder vælge ikke at anvende artikel 8 i nærværende direktiv på betalingsinstitutter, der er omfattet af det konsoliderede tilsyn med moderselskabet i henhold til direktiv 2006/48/EF.

Artikel 8

Beregning af egenkapital

1. Uanset de krav til startkapitalen, der er fastsat i artikel 6, kræver medlemsstaterne, at betalingsinstitutterne til enhver tid har en egenkapital, der beregnes i henhold til én af følgende tre metoder som fastlagt af de kompetente myndigheder i overensstemmelse med national lovgivning:

Metode A

Betalingsinstituttets egenkapital skal udgøre et beløb, der mindst er lig med 10 % af de faste omkostninger for det foregående år. De kompetente myndigheder kan tilpasse dette krav i tilfælde af en væsentlig ændring i betalingsinstituttets virksomhed siden det foregående år. Har betalingsinstituttet endnu ikke gennemført et helt års drift på datoen for beregningen, kræves det, at selskabets egenkapital svarer til mindst 10 % af de tilsvarende faste omkostninger, der indgår i forretningsplanen, medmindre denne plan af de kompetente myndigheder kræves tilpasset.

Metode B

Betalingsinstituttets egenkapital skal udgøre et beløb, der mindst er lig med summen af følgende elementer multipliceret med den omregningsfaktor k , der er defineret i stk. 2, hvor betalingsvolumenet (BV) repræsenterer en tolvtedel af det samlede beløb for de betalingstransaktioner, som betalingsinstituttet har gennemført i det foregående år:

- a) 4,0 % af den pågældende del af BV indtil 5 mio. EUR
- plus
- b) 2,5 % af den pågældende del af BV over 5 mio. EUR indtil 10 mio. EUR
- plus
- c) 1 % af den pågældende del af BV over 10 mio. EUR indtil 100 mio. EUR
- plus

⁽¹⁾ EUT L 157 af 9.6.2006, s. 87.

d) 0,5 % af den pågældende del af BV over 100 mio. EUR indtil 250 mio. EUR

plus

e) 0,25 % af den pågældende del af BV indtil 250 mio. EUR.

b) 0,8, hvis betalingsinstituttet udbyder den betalingstjeneste, der er anført i punkt 7 i bilaget

c) 1, hvis betalingsinstituttet udbyder en af de betalings-tjenester, der er anført i punkt 1-5 i bilaget.

Metode C

Betalingsinstituttets egenkapital skal mindst udgøre det samme beløb som den relevante indikator som defineret i litra a) multipliceret med den multiplikationsfaktor, der er defineret i litra b), som igen multipliceres med omregningsfaktoren k som defineret i stk. 2:

a) Den relevante indikator udgøres af summen af

- renteindtægter
- renteudgifter
- modtagne provisioner og gebyrer, samt
- andre driftsindtægter.

Hvert element medtages i summen med positivt eller negativt fortegn. Indtægter fra ekstraordinære eller uregelmæssige poster må ikke anvendes til beregning af den relevante indikator. Udgifter til outsourcing af tjenester, der leveres af tredjeparter, kan føre til en nedsættelse af den relevante indikator, såfremt disse udgifter opkræves af en virksomhed, der er underlagt tilsyn i henhold til dette direktiv. Den relevante indikator beregnes på grundlag af de seneste observationer for 12 måneder ved udgangen af det seneste regnskabsår. Den relevante indikator beregnes over det seneste regnskabsår. Dog må egenkapitalen beregnet efter metode C ikke falde under 80 % af gennemsnittet af de seneste tre regnskabsår for den relevante indikator. Foreligger der ikke reviderede tal, kan betalingsinstituttets egne estimater anvendes.

b) Multiplikationsfaktoren udgøres af:

- i) 10 % af den pågældende del af den relevante indikator indtil 2,5 mio. EUR
- ii) 8 % af den pågældende del af den relevante indikator fra 2,5 mio. EUR indtil 5 mio. EUR
- iii) 6 % af den pågældende del af den relevante indikator fra 5 mio. EUR indtil 25 mio. EUR
- iv) 3 % af den pågældende del af den relevante indikator fra 25 mio. EUR indtil 50 mio. EUR
- v) 1,5 % over 50 mio. EUR.

2. Den omregningsfaktor k, der anvendes ved metode B og C, fastsættes til:

a) 0,5, hvis betalingsinstituttet kun udbyder den betalingstjeneste, der er anført i punkt 6 i bilaget

3. De kompetente myndigheder kan på grundlag af en vurdering af betalingsinstituttets risikostyringsprocesser, risikotabsdatabase og interne kontrolmekanismer kræve, at betalingsinstituttets egenkapital er indtil 20 % større end det beløb, der ville følge af anvendelsen af den metode, der er valgt i henhold til stk. 1, eller tillade, at betalingsinstituttets egenkapital er indtil 20 % mindre end det beløb, der ville følge af anvendelsen af den metode, der er valgt i henhold til stk. 1.

Artikel 9

Beskyttelseskrav

1. Medlemsstaterne eller de kompetente myndigheder kræver af betalingsinstitutter, der udbyder en af betalingstjenesterne som anført i bilaget og samtidig udfører andre forretningsaktiviteter som omhandlet i artikel 16, stk. 1, litra c), at de skal beskytte de midler, der er modtaget fra brugerne af betalingstjenester eller gennem en anden formidler af betalingstjenester for gennemførelse af betalingstransaktioner, på følgende måder:

Enten:

- a) må de ikke på noget tidspunkt blandes sammen med midler fra andre fysiske eller juridiske personer end de brugere af betalingstjenester, som midlerne stammer fra, og skal, hvis betalingsinstituttet stadig er i besiddelse af dem, og de endnu ikke er udbetalt til betalingsmodtageren eller overført til en anden udbyder af betalingstjenester ved afslutningen af den arbejdsdag, der følger efter den dag, hvor midlerne er modtaget, indsættes på en særskilt konto i et kreditinstitut eller investeres i sikre, likvide aktiver med lav risiko som fastlagt af hjemlandets kompetente myndigheder, og
- b) skal i henhold til medlemsstaternes nationale lovgivning i brugerne af betalingstjenesters interesse være beskyttet mod krav fra betalingsinstituttets øvrige kreditorer, navnlig i tilfælde af insolvens,

eller

- c) de skal være dækket af en forsikring eller en anden tilsvarende garanti fra et forsikringsselskab eller et kreditinstitut, der ikke tilhører samme koncern som betalingsinstituttet, for et beløb, der svarer til det beløb, der skulle holdes adskilt, hvis der ikke er en forsikring eller en anden tilsvarende garanti, der kan udbetales, hvis betalingsinstituttet ikke er i stand til at opfylde sine økonomiske forpligtelser.

2. Når et betalingsinstitut skal beskytte midler i henhold til stk. 1, og en del af disse midler skal anvendes til fremtidige betalingstransaktioner, idet det resterende beløb skal anvendes til andre formål end betalingstjenester, er den del af midlerne, som modtages med henblik på fremtidige betalingstransaktioner, også omfattet af kravene i stk. 1. Når denne del varierer eller er ukendt på forhånd, kan medlemsstaterne tillade betalingsinstitutionerne at anvende dette stykke på grundlag af en repræsentativ del, som skønnes at skulle anvendes til betalingstjenester, forudsat at de kompetente myndigheder er overbevist om, at en sådan repræsentativ del med rimelighed kan anslås ud fra historiske oplysninger.

3. Medlemsstaterne eller de kompetente myndigheder kan kræve, at betalingsinstitutioner, der ikke udfører andre forretningsaktiviteter, som omhandlet i henhold til artikel 16, stk. 1, litra c), også opfylder beskyttelseskravene i stk. 1 i denne artikel.

4. Medlemsstaterne eller de kompetente myndigheder kan også begrænse sådanne beskyttelseskrav til midler fra brugere af betalingstjenester, hvis de enkelte midler overskrider en tærskel på 600 EUR.

Artikel 10

Meddelelse af tilladelse

1. Medlemsstaterne kræver, at andre virksomheder end de i artikel 1, stk. 1, litra a)-c), e) og f) nævnte, samt andre end juridiske og fysiske personer omfattet af en undtagelse i artikel 26, som agter at udbyde betalingstjenester, opnår tilladelse som betalingsinstitut, inden de begynder at udbyde betalings-tjenester. Der meddeles kun tilladelse til juridiske personer, som er etableret i en medlemsstat.

2. Der meddeles tilladelse, hvis de oplysninger og det materiale, der er vedlagt ansøgningen, opfylder alle kravene i henhold til artikel 5, og hvis de kompetente myndigheder, der nøje har gennemgået ansøgningen, når frem til en overordnet positiv vurdering. Før der meddeles tilladelse kan de kompetente myndigheder eventuelt rådføre sig med nationalbanken eller andre relevante offentlige myndigheder.

3. Betalingsinstitutioner, der i henhold til lovgivningen i hjemlandet skal have et vedtægtsmæssigt hjemsted, skal have hovedkontor i den medlemsstat, hvor det vedtægtsmæssige hjemsted er beliggende.

4. De kompetente myndigheder meddeler kun tilladelse, hvis der i betalingsinstitutionen under hensyn til behovet for at sikre en forsvarlig og forsigtig ledelse af et betalingsinstitut findes effektive former for virksomhedsstyring af dets betalingstjeneste-virksomhed, hvilket indebærer en klar organisatorisk struktur med en veldefineret, gennemskuelig og konsekvent ansvarsfordeling og effektive procedurer til at identificere, forvalte, overvåge og rapportere om de risici, som betalingsinstitutionerne er eller kan blive udsat for, samt hensigtsmæssige interne kontrolmekanismer, herunder en god administrativ og regnskabsmæssig praksis; disse styringsformer, procedurer og mekanismer skal

omfatte hele virksomheden og være proportionale med arten, omfanget og kompleksitetsgraden af de betalingstjenester, der ydes af betalingsinstitutionen.

5. Når et betalingsinstitut udbyder en af de betalingstjenester, der er anført i bilaget, og samtidig udfører andre forretningsaktiviteter, kan de kompetente myndigheder kræve, at der oprettes en særskilt enhed for betalingstjenestevirksomheden, hvis betalingsinstitutionens andre aktiviteter end betalingstjenester forringer eller vil kunne forringe enten betalingsinstitutionens soliditet eller de kompetente myndigheders mulighed for at føre tilsyn med, om betalingsinstitutionen opfylder alle forpligtelser i dette direktiv.

6. De kompetente myndigheder afslår at meddele tilladelse, hvis de under hensyn til behovet for at sikre en forsvarlig og ansvarlig ledelse af et betalingsinstitut ikke er overbeviste om, at aktionærer og selskabsdeltagere, der besidder en kvalificeret andel, er egnede.

7. Foreligger der snævre forbindelser som defineret i artikel 4, nr. 46), i direktiv 2006/48/EF mellem et betalingsinstitut og andre fysiske eller juridiske personer, meddeler de kompetente myndigheder kun tilladelse, hvis disse forbindelser ikke hæmmer dem i varetagelsen af deres tilsynsopgaver.

8. De kompetente myndigheder meddeler kun tilladelse, hvis de love eller administrative bestemmelser i et tredjeland, der gælder for en eller flere fysiske eller juridiske personer, som betalingsinstitutionen har snævre forbindelser med, eller de problemer, som er forbundet med anvendelse af disse love eller administrative bestemmelser, ikke hæmmer dem i varetagelsen af deres tilsynsopgaver.

9. Tilladelsen gælder i alle medlemsstaterne og giver det pågældende betalingsinstitut mulighed for at udbyde betalings-tjenester i hele Fællesskabet enten i henhold til den fri udveksling af tjenesteydelser eller den frie etableringsret, forudsat at sådanne tjenester er omfattet af tilladelsen.

Artikel 11

Meddelelse af beslutningen

Senest tre måneder efter modtagelse af en ansøgning, eller hvis ansøgningen er ufuldstændig, efter modtagelse af alle de oplysninger, der er nødvendige for at træffe beslutningen, underretter de kompetente myndigheder ansøgeren om, hvorvidt ansøgningen er blevet efterkommet eller afvist. Hvis tilladelse nægtes, skal dette begrundes.

Artikel 12

Inddragelse af tilladelse

1. De kompetente myndigheder kan kun inddrage en meddelt tilladelse til et betalingsinstitut, såfremt instituttet:

- ikke gør brug af tilladelsen inden for en frist af 12 måneder, giver udtrykkeligt afkald herpå eller ikke har udøvet sin

virksomhed i en periode på over seks måneder, medmindre der i den pågældende medlemsstat findes bestemmelser om, at tilladelsen i sådanne tilfælde bortfalder

- b) har opnået tilladelsen ved hjælp af urigtige erklæringer eller på anden urigtig vis
- c) ikke længere opfylder betingelserne for meddelelse af tilladelse
- d) ville udgøre en trussel mod betalingssystemets stabilitet, hvis det fortsatte sin betalingstjenestevirksomhed, eller
- e) befinder sig i enhver anden situation, som medfører, at tilladelsen inddrages i henhold til national lovgivning.

2. Inddragelse af en tilladelse begrundes og meddeles de pågældende.

3. Inddragelse af en tilladelse offentliggøres.

Artikel 13

Registrering

Medlemsstaterne opretter et offentligt register over betalingsinstitutter, der er meddelt tilladelse, og deres agenter og filialer, samt fysiske og juridiske personer og deres agenter og filialer, der er omfattet af en undtagelse i henhold til artikel 26, og de i artikel 2, stk. 3, omhandlede institutter, der i henhold til national lovgivning har ret til at yde betalingstjenester. De optages i registret i hjemlandet.

Dette register skal indeholde oplysninger om de betalingstjenester, som betalingsinstituttet har tilladelse til at udbyde, eller som den fysiske eller juridiske person er blevet registreret til at udbyde. Betalingsinstitutter, der er meddelt tilladelse, opføres i registret særskilt fra fysiske og juridiske personer, der er registreret i henhold til artikel 26. Registret skal være offentligt tilgængeligt, være tilgængeligt online og ajourføres regelmæssigt.

Artikel 14

Bevarelse af tilladelse

Hvis der foretages ændringer i de oplysninger eller det materiale, der er fremlagt i overensstemmelse med artikel 5, underretter betalingsinstituttet snarest muligt de kompetente myndigheder i hjemlandet herom.

Artikel 15

Regnskaber og lovpligtig revision

1. Direktiv 78/660/EØF og, hvor det er relevant, direktiv 83/349/EØF og 86/635/EØF samt Europa-Parlamentets og Rådets

forordning (EF) nr. 1606/2002 af 19. juli 2002 om anvendelse af internationale regnskabsstandarder ⁽¹⁾ finder tilsvarende anvendelse på betalingsinstitutter.

2. Medmindre de er undtaget i henhold til direktiv 78/660/EØF og, hvor det er relevant, direktiv 83/349/EØF og 86/635/EØF, revideres betalingsinstitutternes årsregnskaber og konsoliderede regnskaber af en revisor eller et revisionsfirma som omhandlet i direktiv 2006/43/EF.

3. Medlemsstaterne kræver med henblik på tilsyn, at betalingsinstitutterne fremlægger særskilte regnskabsoplysninger om de betalingstjenester, der er anført i bilaget, og de aktiviteter, der er omhandlet i artikel 16, stk. 1; oplysningerne skal forsynes med en revisionserklæring. Erklæringen udarbejdes, hvor det er relevant, af revisorerne eller et revisionsfirma.

4. Forpligtelserne i artikel 53 i direktiv 2006/48/EF finder tilsvarende anvendelse på betalingsinstitutternes revisorer eller revisionsfirmaer for så vidt angår aktiviteter vedrørende betalingstjenester.

Artikel 16

Aktiviteter

1. Ud over at udbyde de betalingstjenester, der er anført i bilaget, har betalingsinstitutter ret til at udføre følgende aktiviteter:

- a) udbyde driftsmæssige og nært tilknyttede accessoriske tjenester, som f.eks. sikkerhed for gennemførelse af betalingstjenester, valutaveksling, depottjenester samt lagring og behandling af data
- b) drive betalingssystemer, uden at det berører artikel 28
- c) andre forretningsaktiviteter end betalingstjenester, under hensyn til gældende fællesskabslovgivning og national lovgivning.

2. I tilfælde hvor betalingsinstitutter beskæftiger sig med ydelse af en eller flere af de betalingstjenester, som er anført i bilaget, må de kun være i besiddelse af betalingskonti, der udelukkende anvendes til betalingstransaktioner. Midler, som betalingsinstitutter modtager fra brugere af betalingstjenester med henblik på udbud af betalingstjenester, må ikke betragtes som indlån eller andre tilbagebetalingspligtige midler i henhold til artikel 5 i direktiv 2006/48/EF eller elektroniske penge som defineret i artikel 1, stk. 3, i direktiv 2000/46/EF.

3. Betalingsinstitutter må kun yde kredit i forbindelse med betalingstjenester som omhandlet i punkt 4, 5 eller 7 i bilaget, hvis følgende betingelser overholdes:

- a) kreditten er accessorisk og ydes udelukkende i forbindelse med gennemførelse af en betalingstransaktion

⁽¹⁾ EFT L 243 af 11.9.2002, s. 1.

- b) kredit, der ydes i forbindelse med en betaling og gennemføres i overensstemmelse med artikel 10, stk. 9, og artikel 25, tilbagebetales uanset nationale regler om kredit med kreditkort inden for et kort tidsrum, der i intet tilfælde må overstige 12 måneder
- c) en sådan kredit ydes ikke med brug af midler, som er modtaget eller besiddes for at udføre en betalingstransaktion, og
- d) betalingsinstituttets egenkapital til enhver tid og efter tilsynsmyndighedernes opfattelse er passende i forhold til den samlede kredit, der ydes.
4. Betalingsinstitutter må ikke erhvervsmæssigt tage imod indlån eller andre tilbagebetalingspligtige midler som omhandlet i artikel 5 i direktiv 2006/48/EF.
5. Dette direktiv berører ikke nationale foranstaltninger til gennemførelse af direktiv 87/102/EØF. Nærværende direktiv berører heller ikke anden relevant fællesskabslovgivning eller national lovgivning om betingelser for kreditydelse til forbrugere, der ikke er harmoniseret ved dette direktiv, og som er i overensstemmelse med fællesskabsretten.

Afdeling 2

Andre krav

Artikel 17

Anvendelse af agenter, filialer eller enheder, hvortil aktiviteterne udliciteres

1. Når et betalingsinstitut har til hensigt at udbyde betalings-tjenester gennem en agent, meddeler det de kompetente myndigheder i hjemlandet følgende:
- a) navn og adresse på agenten
- b) en beskrivelse af de interne kontrolmekanismer, som agenterne vil anvende for at opfylde forpligtelserne vedrørende hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme i henhold til direktiv 2005/60/EF, og
- c) identiteten på direktører og ledelsesansvarlige for den agent, der skal formidle udbuddet af betalingstjenester, og dokumentation for, at de er egnede personer.
2. Når de kompetente myndigheder modtager oplysningerne i overensstemmelse med stk. 1, kan de opføre agenten i det register, der er omhandlet i artikel 13.
3. Før de kompetente myndigheder opfører agenten i registret, kan de, hvis de skønner, at de oplysninger, de har modtaget, ikke er korrekte, træffe yderligere foranstaltninger til at kontrollere oplysningerne.
4. Hvis de kompetente myndigheder efter at have kontrolleret oplysningerne ikke er overbevist om, at de oplysninger, som de

har modtaget i henhold til stk. 1, er korrekte, afviser de at opføre agenten i det register, der er omhandlet i artikel 13.

5. Hvis betalingsinstituttet ønsker at udbyde betalingstjenester i en anden medlemsstat ved at ansætte en agent, skal det følge procedurerne i artikel 25. Før agenten i dette tilfælde kan registreres i henhold til denne artikel, underretter hjemlandets kompetente myndigheder værtslandets kompetente myndigheder om, at de agter at registrere agenten og tage deres bemærkninger i betragtning.

6. Hvis værtslandets kompetente myndigheder har rimelige grunde til at formode, at der i forbindelse med den påtænkte ansættelse af en agent eller den påtænkte oprettelse af en filial begås, er blevet begået eller forsøges begået hvidvaskning af penge eller finansiering af terrorisme som defineret i direktiv 2005/60/EF, eller at ansættelsen af en sådan agent eller oprettelsen af en sådan filial kunne øge risikoen for hvidvaskning af penge eller finansiering af terrorisme, underretter de således hjemlandets kompetente myndigheder, der kan afvise at registrere agenten eller filialen eller trække registreringen af agenten eller filialen tilbage, hvis den allerede er foretaget.

7. Hvis et betalingsinstitut har til hensigt at udlicitere betalingstjenesters driftsmæssige funktioner, underretter det de kompetente myndigheder i hjemlandet herom.

Væsentlige driftsmæssige funktioner må ikke overlades til tredjemand på en måde, der i væsentlig grad forringer kvaliteten af betalingsinstituttets interne kontrol og de kompetente myndigheders mulighed for at overvåge, om instituttet opfylder alle forpligtelser i dette direktiv.

I den i andet afsnit omhandlede betydning betragtes en driftsmæssig funktion som væsentlig, hvis en fejl eller et svigt i udførelsen i væsentlig grad vil forringe betalingsinstituttets vedvarende overholdelse af de krav i forbindelse med dets tilladelse, der kræves i henhold til dette afsnit, eller dets øvrige forpligtelser i henhold til dette direktiv, eller dets driftsmæssige resultat eller dets betalingstjenesters soliditet eller fortsatte beståen. Medlemsstaterne sikrer, at betalingsinstitutterne, hvis de udliciterer væsentlige operationelle funktioner, overholder følgende betingelser:

- a) udlicitering må ikke føre til, at den øverste ledelse delegerer sit ansvar
- b) betalingsinstituttets forhold til og forpligtelser over for dets brugere af betalingstjenester i henhold til dette direktiv må ikke ændres
- c) de betingelser, som betalingsinstituttet skal overholde for at blive meddelt tilladelse og bevare denne i overensstemmelse med dette afsnit, må ikke undermineres, og
- d) ingen af de øvrige betingelser, som lå til grund for meddelelse af tilladelsen, må være bortfaldet eller ændret.

8. Betalingsinstitutter sikrer, at agenter eller filialer, der handler på deres vegne, underretter brugerne af betalingstjenester herom.

Artikel 18

Erstatningsansvar

1. Medlemsstaterne sikrer, at betalingsinstitutter, der lader tredjemand udføre driftsmæssige funktioner, træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at bestemmelserne i dette direktiv overholdes.

2. Medlemsstaterne kræver, at betalingsinstitutterne har det fulde erstatningsansvar for enhver handling, der foretages af deres ansatte eller agenter, filialer eller enheder, hvortil der er udliciteret aktiviteter.

Artikel 19

Registrering

Medlemsstaterne kræver, at betalingsinstitutter registrerer og opbevarer alle de oplysninger, der er relevante for dette afsnit, i mindst fem år, jf. dog direktiv 2005/60/EF eller anden relevant fællesskabslovgivning eller national lovgivning.

Afdeling 3

Kompetente myndigheder og tilsyn

Artikel 20

Udpegning af kompetente myndigheder

1. Som kompetente myndigheder med ansvar for meddelelse af tilladelse til og tilsyn med betalingsinstitutter, der skal udføre de i dette afsnit omhandlede opgaver, udpeger medlemsstaterne enten offentlige myndigheder eller organer, der er anerkendt i den nationale lovgivning eller af de offentlige myndigheder, som udtrykkeligt har beføjelse hertil efter den nationale lovgivning, herunder nationale centralbanker.

De kompetente myndigheder skal være uafhængige af økonomiske organer, og interessekonflikter skal undgås. Uden at anfægte første afsnit må betalingsinstitutter, kreditinstitutter, udstedere af elektroniske penge eller postgirokontorer ikke udpeges som kompetente myndigheder.

Medlemsstaterne underretter Kommissionen herom.

2. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder, der udpeges efter stk. 1, har alle de beføjelser, der er nødvendige for at varetage deres opgaver.

3. Hvis der på en medlemsstats område er mere end én kompetent myndighed for de spørgsmål, der er omfattet af dette afsnit, sikrer medlemsstaten, at disse myndigheder samarbejder tæt, således at de kan udføre deres respektive opgaver effektivt. Det samme gælder i de tilfælde, hvor de myndigheder, der er

kompetente i forbindelse med anliggender, der er omfattet af dette afsnit, ikke er de kompetente myndigheder, der er ansvarlige for tilsyn med kreditinstitutter.

4. De kompetente myndigheder i hjemlandet er ansvarlige for de opgaver, som udføres af de kompetente myndigheder, der udpeges efter stk. 1.

5. Stk. 1 indebærer ikke, at de kompetente myndigheder skal føre tilsyn med andre af betalingsinstitutternes aktiviteter end ydelse af betalingstjenester som anført i bilaget og de aktiviteter, der fremgår af artikel 16, stk. 1, litra a).

Artikel 21

Tilsyn

1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheders tilsyn med overholdelsen af bestemmelserne i dette afsnit er proportionalt, hensigtsmæssigt og afpasset efter de risici, betalingsinstitutterne er udsat for.

For at kontrollere overholdelsen af bestemmelserne i dette afsnit, er de kompetente myndigheder berettiget til at tage følgende skridt og navnlig:

- kræve, at betalingsinstituttet fremlægger alle de oplysninger, der er nødvendige for at kontrollere overholdelsen
- udføre inspektioner på stedet hos betalingsinstituttet, enhver agent eller filial, der udbyder betalingstjenester under betalingsinstituttets ansvar, eller hos enhver enhed, som aktiviteterne er udliciteret til
- udstede henstillinger og retningslinjer og i givet fald udstede bindende administrative forskrifter, og
- suspendere eller inddrage tilladelser i de tilfælde, der er omhandlet i artikel 12.

2. Med forbehold af procedurerne for inddragelse af tilladelser og bestemmelserne i straffelovgivningen sørger medlemsstaterne for, at deres respektive kompetente myndigheder i tilfælde af, at et betalingsinstitut eller dets ansvarlige ledelse har overtrådt love eller administrative bestemmelser om tilsyn med betalingsinstitutter eller om disses betalingstjenestevirksomhed, kan pålægge disse sanktioner eller påbyde foranstaltninger med det klare formål at bringe de konstaterede overtrædelser eller årsagerne hertil til ophør.

3. Uanset kravene i artikel 6, artikel 7, stk. 1 og 2, og artikel 8, sikrer medlemsstaterne, at de kompetente myndigheder har tilladelse til at tage de i stk. 1 i denne artikel omhandlede skridt med henblik på at sikre tilstrækkelig kapital til betalingstjenester, navnlig hvis betalingsinstituttets andre aktiviteter end betalingstjenester forringer eller vil kunne forringe betalingsinstituttets finansielle soliditet.

*Artikel 22***Tavshedspligt**

1. Medlemsstaterne sikrer, at alle, der arbejder eller har arbejdet for de kompetente myndigheder, såvel som eksperter, der handler på de kompetente myndigheders vegne, omfattes af tjenstlig tavshedspligt, uden at det berører tilfælde, der falder ind under strafferetten.
2. Udveksling af oplysninger i henhold til artikel 24 er omfattet af streng tavshedspligt for at sikre beskyttelse af enkeltpersoners og virksomheders rettigheder.
3. Medlemsstaterne kan anvende denne artikel under hensyntagen til artikel 44-52 i direktiv 2006/48/EF med de fornødne ændringer.

*Artikel 23***Ret til domstolsprøvelse**

1. Medlemsstaterne sikrer, at afgørelser truffet af de kompetente myndigheder vedrørende et betalingsinstitut i medfør af love og administrative bestemmelser, der er vedtaget i overensstemmelse med dette direktiv, kan indbringes for domstolene.
2. Stk. 1 finder også anvendelse i tilfælde af passivitet.

*Artikel 24***Udveksling af oplysninger**

1. Medlemsstaternes kompetente myndigheder samarbejder med hinanden og, hvor det er relevant, med Den Europæiske Centralbank og medlemsstaternes nationale centralbanker og andre relevante kompetente myndigheder, som er udpeget i henhold til fællesskabslovgivningen eller national lovgivning om udbydere af betalingstjenester.
2. Medlemsstaterne tillader desuden udveksling af oplysninger mellem deres kompetente myndigheder, og
 - a) de kompetente myndigheder i andre medlemsstater, der har ansvar for at meddele tilladelse og føre tilsyn med betalingsinstitutter
 - b) Den Europæiske Centralbank og medlemsstaternes nationale centralbanker i deres egenskab af pengepolitiske myndigheder og overvågningsmyndigheder og, hvor det er relevant, andre offentlige myndigheder med ansvar for tilsyn med betalings- og afviklingssystemer
 - c) andre relevante myndigheder, der er udpeget i henhold til dette direktiv, direktiv 95/46/EF, direktiv 2005/60/EF og anden fællesskabslovgivning, der finder anvendelse på udbydere af betalingstjenester, såsom lovgivning om beskyttelse af fysiske personer for så vidt angår behandling af personoplysninger samt hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme.

*Artikel 25***Udøvelse af retten til fri etablering og fri udveksling af tjenesteydelser**

1. Betalingsinstitutter, der er meddelt tilladelse, og som for første gang ønsker at udbyde betalingstjenester i en anden medlemsstat end hjemlandet i henhold til etableringsretten og den frie udveksling af tjenesteydelser, anmelder dette til de kompetente myndigheder i hjemlandet.

Senest en måned efter modtagelsen af sådanne oplysninger underretter de kompetente myndigheder i hjemlandet de kompetente myndigheder i værtslandet om navn og adresse på betalingsinstituttet, navnene på de personer, der er ansvarlige for filialens ledelse, dens organisationsstruktur og om, hvilke betalingstjenester det pågældende betalingsinstitut påtænker at udbyde på værtslandets område.

2. For at kunne udføre kontrol og træffe de nødvendige foranstaltninger efter artikel 21 vedrørende agenten, filialen eller en enhed, til hvilken aktiviteterne er udliciteret, som et betalingsinstitut, der er etableret på en anden medlemsstats område, har ansvaret for, samarbejder de kompetente myndigheder i hjemlandet med de kompetente myndigheder i værtslandet.

3. Inden for rammerne af samarbejdet i henhold til stk. 1 og 2 underretter de kompetente myndigheder i hjemlandet de kompetente myndigheder i værtslandet, når de har til hensigt at foretage kontrol på stedet på sidstnævntes område.

Hvis begge myndigheder ønsker det, kan de kompetente myndigheder i hjemlandet imidlertid uddelegere kontrollen på stedet med det pågældende institut til de kompetente myndigheder i værtslandet.

4. De kompetente myndigheder udveksler alle væsentlige og/eller relevante oplysninger navnlig om overtrædelser begået af agenter, filialer eller enheder, til hvilke aktiviteterne er udliciteret, eller mistanke om sådanne overtrædelser. I denne forbindelse fremlægger de kompetente myndigheder på anmodning alle relevante oplysninger og giver på eget initiativ alle væsentlige oplysninger.

5. Stk. 1-4 berører ikke de kompetente myndigheders pligt i henhold til direktiv 2005/60/EF og forordning (EF) nr. 1781/2006, især artikel 37, stk. 1, i direktiv 2005/60/EF og artikel 15, stk. 3, i forordning (EF) nr. 1781/2006 til at overvåge eller føre tilsyn med overholdelsen af kravene i nævnte direktiv og forordning.

Afdeling 4

Undtagelser*Artikel 26***Betingelser**

1. Uanset artikel 13 kan medlemsstaterne undlade eller tillade deres kompetente myndigheder at undlade helt eller delvist at anvende proceduren og betingelserne i afdeling 1-3 med

undtagelse af artikel 20, 22, 23 og 24 og tillade, at fysiske eller juridiske personer optages i det i artikel 13 omhandlede register, hvis

a) gennemsnittet af de samlede betalingstransaktioner for de foregående 12 måneder, der er gennemført af den pågældende person, herunder også agenter, for hvilke personen har det fulde ansvar, ikke overstiger 3 mio. EUR pr. måned. Dette krav vurderes på grundlag af det forventede samlede beløb for betalingstransaktioner i forretningsplanen, medmindre de kompetente myndigheder kræver en tilpasning af denne plan, og

b) ingen af de fysiske personer, der har ansvaret for forvaltningen eller driften af virksomheden, har været dømt for overtrædelser vedrørende hvidvaskning af penge eller finansiering af terrorisme eller anden økonomisk kriminalitet.

2. Fysiske og juridiske personer, der er registreret i overensstemmelse med stk. 1, skal have hovedkontor eller bopælssted i den medlemsstat, hvor de faktisk driver virksomhed.

3. De personer, der er omhandlet i stk. 1, behandles som betalingsinstitutter; artikel 10, stk. 9, og artikel 25 finder dog ikke anvendelse på dem.

4. Medlemsstaterne kan også foreskrive, at alle fysiske og juridiske personer, der er registreret i overensstemmelse med stk. 1, kun kan udføre nogle af de aktiviteter, der er anført i artikel 16.

5. De personer, der er omhandlet i stk. 1, skal underrette de kompetente myndigheder om enhver ændring i deres situation, der har betydning for betingelserne i det stykke. Medlemsstaterne tager de nødvendige skridt til at sikre, at de pågældende personer, når betingelserne i stk. 1, 2 og 4, ikke længere opfyldes, søger tilladelse inden 30 kalenderdage efter proceduren i artikel 10.

6. Nærværende artikel gælder ikke for bestemmelser i direktiv 2005/60/EF eller nationale bestemmelser om bekæmpelse af hvidvaskning af penge.

Artikel 27

Underretning og information

Hvis en medlemsstat benytter sig af undtagelsen i artikel 26, underretter den Kommissionen herom senest den 1. november 2009, og den underretter Kommissionen om enhver senere ændring snarest muligt. Endvidere underretter medlemsstaten Kommissionen om det antal fysiske og juridiske personer, der er berørt, og hvert år om det samlede beløb for betalingstransaktioner, der er gennemført pr. 31. december hvert kalenderår, jf. artikel 26, stk. 1, litra a).

KAPITEL 2

Fælles bestemmelser

Artikel 28

Adgang til betalingssystemer

1. Medlemsstaterne sikrer, at reglerne for adgang til betalingssystemer for udbydere af betalingstjenester, der er meddelt tilladelse eller registrerede udbydere af betalingstjenester, som er juridiske personer, er objektive, ikke-diskriminerende og proportionale, og at disse regler ikke forhindrer adgang i større udstrækning, end det er nødvendigt for at beskytte mod specifikke risici som f.eks. afviklingsrisiko, operationel risiko og forretningsrisiko og beskytte betalingssystemets finansielle og driftsmæssige stabilitet.

Betalingssystemer må ikke pålægge udbydere eller brugere af betalingstjenester eller andre betalingssystemer nogen af følgende krav:

a) restriktive bestemmelser om effektiv deltagelse i andre betalingssystemer

b) en regel, der forskelsbehandler udbydere af betalingstjenester, der er meddelt tilladelse, eller registrerede udbydere af betalingstjenester hvad angår deltagernes rettigheder, forpligtelser og beføjelser, eller

c) begrænsninger baseret på selskabsretlig status.

2. Stk. 1 finder ikke anvendelse på:

a) betalingssystemer, der er udpeget i henhold til direktiv 98/26/EF

b) betalingssystemer, der udelukkende består af udbydere af betalingstjenester, der tilhører en gruppe sammensat af enheder med kapitalforbindelser, hvor én af de forbundne enheder udøver effektiv kontrol over de andre forbundne enheder, eller

c) betalingssystemer, hvor en enkelt udbyder af betalingstjenester (uanset om der er tale om en enkelt enhed eller en gruppe):

— handler eller kan handle som udbyder af betalingstjenester for både betalere og betalingsmodtager og er eneansvarlig for forvaltningen af systemet, og

— tillader andre udbydere af betalingstjenester at deltage i systemet, og sidstnævnte ingen ret har til at forhandle gebyrer indbyrdes i forbindelse med betalingssystemet, selv om de kan indføre deres egen prisfastsættelse over for betalere og betalingsmodtagere.

Artikel 29

Forbud mod, at andre personer end udbydere af betalingstjenester udbyder betalingstjenester

Medlemsstaterne forbyder fysiske og juridiske personer, der hverken er udbydere af betalingstjenester eller udtrykkeligt er udelukket fra dette direktivs anvendelsesområde, at udbyde de betalingstjenester, som er anført i bilaget.

AFSNIT III

ÅBENHED OM BETINGELSERNE FOR OG OPLYSNINGSKRAVENE TIL BETALINGSTJENESTER

KAPITEL 1

Generelle bestemmelser

Artikel 30

Anvendelsesområde

1. Dette afsnit finder anvendelse på enkeltstående betalingstransaktioner, rammeaftaler og betalingstransaktioner, som er omfattet af disse. Parterne kan aftale, at dette afsnit ikke finder anvendelse helt eller delvis, når brugeren af betalingstjenester ikke er en forbruger.

2. Medlemsstaterne kan fastsætte, at bestemmelserne i dette afsnit finder anvendelse på mikrovirksomheder på samme måde som på forbrugere.

3. Dette direktiv berører ikke nationale foranstaltninger til gennemførelse af direktiv 87/102/EØF. Dette direktiv berører heller ikke anden relevant fællesskabslovgivning eller national lovgivning om betingelser for kreditydelse til forbrugere, der ikke er harmoniseret ved dette direktiv, og som er i overensstemmelse med fællesskabsretten.

Artikel 31

Andre bestemmelser i fællesskabslovgivningen

Bestemmelserne i dette afsnit berører ikke anden fællesskabslovgivning, som indeholder supplerende krav om forudgående information.

Hvor imidlertid direktiv 2002/65/EF også finder anvendelse, erstattes bestemmelserne om oplysninger i nævnte direktivs artikel 3, stk. 1 — undtagen nr. 2), litra c)- g), nr. 3), litra a), d) og e), samt nr. 4), litra b), i det pågældende stykke — med artikel 36, 37, 41 og 42 i nærværende direktiv.

Artikel 32

Gebyrer for oplysninger

1. Udbyderen af betalingstjenester må ikke afkræve brugeren af betalingstjenester gebyr for oplysninger i henhold til dette afsnit.

2. Udbyderen af betalingstjenester og brugeren af betalings-tjenester kan aftale gebyrer for supplerende eller hyppigere

oplysninger, som stilles til rådighed for brugeren af betalings-tjenester efter anmodning, eller for overførsel heraf ved hjælp af andre kommunikationsmidler end dem, der er anført i ramme-aftalen.

3. Når udbyderen af betalingstjenester kan afkræve gebyrer for oplysninger i henhold til stk. 2, skal de være passende og stå i rimeligt forhold til betalingstjenesteudbyderens faktiske omkostninger.

Artikel 33

Bevisbyrden vedrørende oplysningskravene

Medlemsstaterne kan fastsætte, at udbyderen af betalingstjenester har bevisbyrden med hensyn til at bevise, at oplysningskravene i dette afsnit er opfyldt.

Artikel 34

Undtagelse fra oplysningskravene for betalingsinstrumenter for små betalinger og elektroniske penge

1. Når der er tale om betalingsinstrumenter, der i henhold til rammeaftalen udelukkende vedrører særskilte betalingstransaktioner på højst 30 EUR, eller som enten har en beløbsgrænse på 150 EUR eller på intet tidspunkt lagrer midler på mere end 150 EUR:

- a) skal udbyderen af betalingstjenester uanset artikel 41, 42 og 46 kun give betaleren oplysning om de vigtigste karakteristika ved betalingstjenesten, herunder den måde, hvorpå betalingsinstrumentet kan anvendes, ansvar, de opkrævede gebyrer samt andre væsentlige oplysninger, der er nødvendige for at træffe en informeret beslutning, og en angivelse af, hvor andre oplysninger og betingelser, der er anført i artikel 42, stilles til rådighed på en let tilgængelig måde
- b) kan det aftales, at udbyderen af betalingstjenester uanset artikel 44 ikke har pligt til at foreslå ændringer i betingelserne i rammeaftalen på samme måde som fastsat i artikel 41, stk. 1
- c) kan det aftales, at udbyderen af betalingstjenester uanset artikel 47 og 48 efter gennemførelsen af en betalings-transaktion:
 - i) kun skal meddele en reference eller stille en reference til rådighed, der gør det muligt for brugeren af betalingstjenester at identificere betalingstransaktionen, transaktionens beløb og gebyrerne for den og/eller, når der er tale om flere betalingstransaktioner af samme art foretaget til samme betalingsmodtager, kun skal oplyse det samlede beløb og de samlede gebyrer for disse betalingstransaktioner
 - ii) ikke skal have pligt til at meddele de oplysninger, der er omhandlet i nr. i), eller stille dem til rådighed, hvis betalingsinstrumentet anvendes anonymt, eller hvis udbyderen af betalingstjenester på anden vis teknisk ikke er i stand til at meddele dem. Udbyderen af betalingstjenester skal dog give betaleren mulighed for at kontrollere størrelsen af de midler, der er lagret.

2. For så vidt angår nationale betalingstransaktioner kan medlemsstaterne eller deres kompetente myndigheder mindske eller fordoble de beløb, der er omhandlet i stk. 1. For forudbetalte betalingsinstrumenter kan medlemsstaterne forhøje disse beløb indtil 500 EUR.

KAPITEL 2

Enkeltstående betalingstransaktioner

Artikel 35

Anvendelsesområde

1. Dette kapitel finder anvendelse på enkeltstående betalings-transaktioner, der ikke er omfattet af en rammeaftale.

2. Når en betalingsordre vedrørende en enkeltstående betalingstransaktion sendes via et betalingsinstrument, som er omfattet af en rammeaftale, er udbyderen af betalingstjenester ikke forpligtet til at meddele oplysninger eller stille oplysninger til rådighed, som brugeren af betalingstjenester allerede modtager på grundlag af en rammeaftale med en anden udbyder af betalingstjenester, eller som han vil modtage i henhold til denne rammeaftale.

Artikel 36

Generel forudgående information

1. Medlemsstaterne kræver, at udbyderen af betalingstjenester, inden brugeren af betalingstjenester bliver bundet af en enkeltstående betalingstjenesteaftale eller et enkeltstående betalingstjenestetilbud, skal stille de oplysninger og betingelser, der er anført i artikel 37, til rådighed for betalingstjenestebrugeren på en let tilgængelig måde. Efter anmodning fra brugeren af betalingstjenester meddeler udbyderen af betalingstjenester oplysningerne og betingelserne på papir eller et andet varigt medium. Oplysningerne og betingelserne affattes i et letforståeligt sprog og på en tydelig og forståelig måde på et af de officielle sprog i den medlemsstat, hvor betalingstjenesten udbydes, eller på et andet sprog, som parterne aftaler indbyrdes.

2. Hvis den enkeltstående betalingstjenesteaftale er indgået på betalingstjenestebrugers anmodning ved hjælp af fjernkommunikation, og dette ikke giver udbyderen af betalingstjenester mulighed for at overholde bestemmelserne i stk. 1, skal udbyderen af betalingstjenester opfylde sine forpligtelser efter det pågældende stykke straks efter gennemførelsen af betalings-transaktionen.

3. Forpligtelserne efter stk. 1 kan også opfyldes ved levering af en kopi af udkastet til den enkeltstående betalingstjenesteaftale eller udkastet til betalingsordren med de oplysninger og betingelser, der er anført i artikel 37.

Artikel 37

Oplysninger og betingelser

1. Medlemsstaterne sikrer, at følgende oplysninger og betingelser meddeles eller stilles til rådighed for brugeren af betalingstjenester:

a) præcisering af de oplysninger eller den entydige identifikationskode, som brugeren af betalingstjenester skal anvende, for at en betalingsordre kan gennemføres korrekt

b) den maksimale gennemførelsestid for den ønskede betalingstjeneste

c) alle gebyrer, som brugeren af betalingstjenester skal betale til udbyderen af betalingstjenester, og, hvor det er relevant, en liste over gebyrerne

d) hvor det er relevant, den faktiske vekselkurs eller referencekursen, der skal gælde for betalingstransaktionen.

2. Hvor det er relevant, stilles andre relevante oplysninger og betingelser, som er anført i artikel 42, til rådighed for brugeren af betalingstjenester på en let tilgængelig måde.

Artikel 38

Oplysninger til betaleren efter modtagelse af betalingsordren

Umiddelbart efter modtagelsen af betalingsordren meddeler betalerens udbyder af betalingstjenester betaleren følgende oplysninger eller stiller dem til rådighed for ham på samme måde som fastsat i artikel 36, stk. 1:

a) en reference, der gør det muligt for betaleren at identificere betalingstransaktionen, og, hvor det er relevant, oplysninger om betalingsmodtageren

b) betalingstransaktionens beløb udtrykt i den valuta, der anvendes i betalingsordren

c) beløbet for eventuelle gebyrer for betalingstransaktionen, som betaleren skal betale, og, hvor det er relevant, en liste over disse gebyrer

d) hvor det er relevant, den vekselkurs, som betalerens udbyder af betalingstjenester har anvendt ved betalings-transaktionen eller en henvisning hertil, forudsat at den er forskellig fra den kurs, der anvendes i overensstemmelse med artikel 37, stk. 1, litra d), og betalingstransaktionens beløb efter valutaomregningen, og

e) datoen for modtagelsen af betalingsordren.

Artikel 39

Oplysninger til betalingsmodtageren efter gennemførelsen

Umiddelbart efter gennemførelsen af betalingstransaktionen meddeler betalingsmodtagerens udbyder af betalingstjenester betalingsmodtageren følgende oplysninger eller stiller dem til rådighed for ham på samme måde som fastsat i artikel 36, stk. 1:

a) den reference, der gør det muligt for betalingsmodtageren at identificere betalingstransaktionen, og, hvor det er relevant, betaleren, samt eventuelle oplysninger, der fulgte betalingstransaktionen

b) betalingstransaktionens beløb udtrykt i valutaen for de midler, der er til betalingsmodtagerens rådighed

- c) beløbet for eventuelle gebyrer for betalingstransaktionen, som betalingsmodtageren skal betale, og, hvor det er relevant, en liste over disse gebyrer
- d) hvor det er relevant, den vekselkurs, som betalingsmodtagerens udbyder af betalingstjenester har anvendt ved betalingstransaktionen, og betalingstransaktionens beløb inden denne valutaomregning, og
- e) valørdatoen for kreditering.

KAPITEL 3

Rammeaftaler

Artikel 40

Anvendelsesområde

Dette kapitel finder anvendelse på betalingstransaktioner, der er omfattet af en rammeaftale.

Artikel 41

Generel forudgående information

1. Medlemsstaterne kræver, at udbyderen af betalingstjenester, i god tid inden brugeren af betalingstjenester bliver bundet af en rammeaftale eller et tilbud, på papir eller et andet varigt medium meddeler denne de oplysninger og betingelser, der er anført i artikel 42. Oplysningerne og betingelserne affattes i et letforståeligt sprog og på en tydelig og forståelig måde på et af de officielle sprog i den medlemsstat, hvor betalingstjenesten udbydes, eller på et andet sprog, som parterne fastsætter indbyrdes.

2. Hvis rammeaftalen er indgået på betalingstjenestebrikerens anmodning ved hjælp af fjernkommunikation, og dette ikke giver udbyderen af betalingstjenester mulighed for at overholde bestemmelserne i stk. 1, skal udbyderen af betalingstjenester opfylde sine forpligtelser efter det pågældende stykke straks efter indgåelsen af rammeaftalen.

3. Forpligtelserne efter stk. 1 kan også opfyldes ved udlevering af en kopi af udkastet til rammeaftale med de oplysninger og betingelser, som er anført i artikel 42.

Artikel 42

Oplysninger og betingelser

Medlemsstaterne sikrer, at følgende oplysninger og betingelser meddeles brugeren af betalingstjenester:

- 1) vedrørende udbyderen af betalingstjenester:
 - a) navnet på udbyderen af betalingstjenester, den fysiske adresse på hovedkontoret og, hvor det er relevant, den fysiske adresse på en filial eller agent, som er etableret i den medlemsstat, hvor betalingstjenesten udbydes, og enhver anden adresse, herunder e-postadresser, som har betydning for kommunikationen med udbyderen af betalingstjenester, og

- b) oplysninger om den relevante tilsynsmyndighed og om det register, der er omhandlet i artikel 13 eller om et andet relevant offentligt register, hvor betalingstjenesteudbyderens tilladelse er registreret, og registreringsnummeret eller tilsvarende identifikationsoplysninger i det pågældende register

2) vedrørende brug af betalingstjenester:

- a) en beskrivelse af de vigtigste karakteristika ved den pågældende betalingstjeneste
- b) præcisering af de oplysninger eller den entydige identifikationskode, som brugeren af betalingstjenester skal anvende, for at en betalingsordre kan gennemføres korrekt
- c) formen og proceduren for meddelelse af samtykke til at udføre en betalingstransaktion og tilbagekaldelse af et sådant samtykke i overensstemmelse med artikel 54 og 66
- d) en henvisning til det tidspunkt, hvor en betalingsordre som defineret i artikel 64 modtages, og det eventuelle seneste tidspunkt (cut-off-tidspunktet), der er fastsat af udbyderen af betalingstjenester
- e) den maksimale gennemførelsestid for de ønskede betalingstjenester, og
- f) oplysning om, hvorvidt der er mulighed for at aftale beløbsgrænser for anvendelse af betalingsinstrumentet i overensstemmelse med artikel 55, stk. 1

3) vedrørende gebyrer, renter og vekselkurser:

- a) alle gebyrer, som brugeren af betalingstjenester skal betale til udbyderen af betalingstjenester, og, hvor det er relevant, en liste over gebyrerne
- b) hvor det er relevant, de rentesatser og vekselkurser, der skal gælde, eller hvis referencerentesatsen og referenckursen skal anvendes, beregningsmetoden for den faktiske rente og den relevante dato og indeks eller grundlag for fastsættelse af en sådan referencerentesats eller referenckurs, og
- c) hvis det er aftalt, øjeblikkelig anvendelse af ændringer i referencerentesatsen eller referenckursen og oplysningskrav vedrørende ændringerne i overensstemmelse med artikel 44, stk. 2

4) vedrørende kommunikation:

- a) hvor det er relevant, kommunikationsmidler, herunder de tekniske krav til betalingstjenestebrikerens udstyr, som parterne aftaler at bruge ved overførsel af oplysninger eller meddelelser i henhold til dette direktiv

- b) den måde, hvorpå og den hyppighed, hvormed oplysninger ifølge dette direktiv skal meddeles eller stilles til rådighed
- c) det eller de sprog, hvorpå rammeaftalen skal indgås og kommunikationen finde sted i løbet af dette kontraktforhold, og
- d) betalingstjenestebrugerens ret til at modtage aftalebetingelserne i rammeaftalen og de oplysninger og betingelser i overensstemmelse med artikel 43
- 5) vedrørende beskyttelsesforanstaltninger og korrigerende foranstaltninger:
- a) hvor det er relevant, en beskrivelse af de foranstaltninger, brugeren af betalingstjenester skal træffe for at opfylde sikkerhedskravene for betalingsinstrumentet, samt om hvordan udbyderen af betalingstjenester skal underrettes, jf. artikel 56, stk. 1, litra b)
- b) hvis det er aftalt, de betingelser, hvorpå udbyderen af betalingstjenester forbeholder sig ret til at spærre et betalingsinstrument i overensstemmelse med artikel 55
- c) betalerens ansvar i henhold til artikel 61, herunder oplysninger om det relevante beløb
- d) hvordan og inden for hvilket tidsrum brugeren af betalingstjenester skal give udbyderen af betalings-tjenester meddelelse om en uautoriseret eller fejl-behæftet betalingstransaktion i overensstemmelse med artikel 58 samt betalingstjenesteudbyderens ansvar for uautoriserede betalingstransaktioner i overensstem-melse med artikel 60
- e) betalingstjenesteudbyderens ansvar for gennemførelsen af betalingstransaktioner i overensstemmelse med artikel 75, og
- f) betingelserne for tilbagebetaling i henhold til artikel 62 og 63
- 6) vedrørende ændringer i og opsigelse af rammeaftalen:
- a) hvis det er aftalt, oplysninger om, at brugeren af betalingstjenester anses for at have godkendt de ændrede betingelser i overensstemmelse med arti-kel 44, medmindre han inden den foreslåede ikraft-trædelsesdato meddeler udbyderen af betalings-tjenester, at han ikke kan godkende dem
- b) aftalens varighed, og
- c) betalingstjenestebrugerens ret til at opsiges ramme-aftalen og eventuelle aftaler om opsigelse, jf. artikel 44, stk. 1, og artikel 45

7) vedrørende klage og erstatning:

- a) eventuelle kontraktbestemmelser om den lovgivning, der finder anvendelse på rammeaftalen, og/eller om værneting, og
- b) de udenretslige klagemuligheder og erstatningsproce-durer, som er tilgængelige for brugeren af betalings-tjenester i henhold til artikel 80-83.

Artikel 43

Adgang til oplysninger og betingelser i rammeaftalen

Brugeren af betalingstjenester har til enhver tid i løbet af kontraktforholdet ret til efter anmodning at modtage aftalebetingelserne i rammeaftalen samt de oplysninger og betingelser, der er omhandlet i artikel 42, på papir eller et andet varigt medium.

Artikel 44

Ændringer i betingelser i rammeaftalen

1. Udbyderen af betalingstjenester skal foreslå eventuelle ændringer i rammeaftalen og i de oplysninger og betingelser, der er anført i artikel 42, på samme måde som fastsat i artikel 41, stk. 1, og senest to måneder inden den foreslåede ikraft-trædelsesdato.

Hvis det er relevant i overensstemmelse med artikel 42, nr. 6), litra a), skal udbyderen af betalingstjenester meddele brugeren af betalingstjenester, at han anses for at have godkendt disse ændringer, hvis han ikke inden den foreslåede ikrafttrædelsesdato meddeler udbyderen af betalingstjenester, at han ikke kan godkende dem. I dette tilfælde skal udbyderen af betalings-tjenester også klart angive, at betalingstjenestebruger har ret til at opsiges rammeaftalen øjeblikkeligt og gebyr frit inden datoen for den foreslåede anvendelse af ændringerne.

2. Ændringer i rentesatsen eller vekselkursen kan anvendes øjeblikkeligt og uden varsel, forudsat at en sådan ret er aftalt i rammeaftalen, og at ændringerne bygger på den referencerentesats eller den referencekurs, der er aftalt i overensstemmelse med artikel 42, nr. 3), litra b) og c). Brugeren af betalingstjenester skal underrettes om eventuelle ændringer i renten så hurtigt som muligt på samme måde som fastsat i artikel 41, stk. 1, medmindre parterne har aftalt, at oplysningerne skal gives eller stilles til rådighed med en bestemt hyppighed eller på en bestemt måde. Ændringer i rentesatsen eller vekselkursen, der er mere gunstige for brugerne af betalingstjenester, kan dog anvendes uden varsel.

3. Ændringer i den rentesats eller vekselkurs, der anvendes i betalingstransaktioner, foretages og beregnes efter en neutral metode uden at forskelsbehandle brugerne af betalingstjenester.

Artikel 45

Ophør

1. Brugeren af betalingstjenester kan opsig rammeaftalen på et hvilket som helst tidspunkt, medmindre parterne har aftalt en opsigelsesfrist. En sådan frist kan ikke overstige en måned.
2. En rammeaftale, der er indgået for en tidsbegrænset periode på mere end 12 måneder eller på ubestemt tid, skal kunne opsiges efter udløbet af 12 måneder, uden at det medfører opsigelsesgebyr for brugeren af betalingstjenester. I alle andre tilfælde skal opsigelsesgebyrerne være passende og stå i rimeligt forhold til omkostningerne.
3. Hvis det er fastlagt i rammeaftalen, kan udbyderen af betalingstjenester opsiges en rammeaftale, når aftalen er indgået på ubestemt tid, med mindst to måneders varsel på samme måde som fastsat i artikel 41, stk. 1.
4. Gebyrer for betalingstjenester, der opkræves regelmæssigt, skal kun betales forholdsmæssigt af betalingstjenestebrugeren for tiden frem til opsigelsen af aftalen. Hvis sådanne gebyrer er forudbetalt, skal de tilbagebetales forholdsmæssigt.
5. Bestemmelserne i denne artikel berører ikke medlemsstaternes love og administrative bestemmelser vedrørende parternes ret til at annullere rammeaftalen eller erklære den for ugyldig.
6. Medlemsstaterne kan fastsætte bestemmelser, der er gunstigere for brugere af betalingstjenester.

Artikel 46

Oplysninger før gennemførelse af særskilte betalingstransaktioner

Hvis en særskilt betalingstransaktion, der er omfattet af en rammeaftale, er initieret af betaleren, skal en udbyder af betalingstjenester, hvis betaleren ønsker det for denne specifikke betalingstransaktion, udtrykkeligt oplyse om den maksimale gennemførelsesetid og de gebyrer, som betaleren skal betale, og, hvor det er relevant, en liste over gebyrerne.

Artikel 47

Oplysninger til betaleren om særskilte betalingstransaktioner

1. Efter at beløbet for en særskilt betalingstransaktion er blevet debiteret betalernes konto eller, hvis betaleren ikke anvender en betalingskonto, efter modtagelsen af betalingsordren, skal betalernes udbyder af betalingstjenester snarest muligt på samme måde, som fastsat i artikel 41, stk. 1, meddele betaleren følgende oplysninger:

- a) en reference, der gør det muligt for betaleren at identificere hver enkelt betalingstransaktion og, hvor det er relevant, oplysninger om betalingsmodtageren
 - b) betalingstransaktionens beløb udtrykt i den valuta, som betalernes betalingskonto debiteres i eller i den valuta, der anvendes i betalingsordren
 - c) beløbet for eventuelle gebyrer for betalingstransaktionen og, hvor det er relevant, en liste herover, eller den rente, som betaleren skal betale
 - d) hvor det er relevant, den vekselkurs, som betalernes udbyder af betalingstjenester har anvendt ved betalingstransaktionen, og betalingstransaktionens beløb efter valutaomregningen, og
 - e) valørdatoen for debitering eller datoen for modtagelsen af betalingsordren.
2. En rammeaftale kan indeholde en bestemmelse om, at de i stk. 1 omhandlede oplysninger skal meddeles eller stilles til rådighed mindst én gang om måneden og på en aftalt måde, som gør det muligt for betaleren at lagre og gengive oplysninger uændret.
3. Medlemsstaterne kan dog kræve, at udbydere af betalingstjenester skal meddele oplysninger på papir én gang om måneden vederlagsfrit.

Artikel 48

Oplysninger til betalingsmodtageren om særskilte betalingstransaktioner

1. Efter at en særskilt betalingstransaktion er gennemført, skal betalingsmodtagerens udbyder af betalingstjenester snarest muligt på samme måde som fastsat i artikel 41, stk. 1, meddele modtageren følgende oplysninger:

- a) den reference, der gør det muligt for betalingsmodtageren at identificere betalingstransaktionen og, hvor det er relevant, betaleren, samt eventuelle oplysninger, der fulgte betalingstransaktionen
- b) betalingstransaktionens beløb, udtrykt i den valuta, som betalingsmodtagerens betalingskonto krediteres i
- c) beløbet for eventuelle gebyrer for betalingstransaktionen og, hvor det er relevant, en liste herover, eller den rente, som betalingsmodtageren skal betale
- d) hvor det er relevant, den vekselkurs, som betalingsmodtagerens udbyder af betalingstjenester har anvendt ved betalingstransaktionen, og betalingstransaktionens beløb inden denne valutaomregning, og
- e) valørdatoen for kreditering.

2. En rammeaftale kan indeholde en bestemmelse om, at de i stk. 1 omhandlede oplysninger skal meddeles eller stilles til rådighed mindst én gang om måneden og på en aftalt måde, som gør det muligt for betalingsmodtageren at lagre og gengive oplysninger uændret.

3. Medlemsstaterne kan dog kræve, at udbydere af betalings-tjenester skal meddele oplysninger på papir én gang om måneden vederlagsfrit.

KAPITEL 4

Fælles bestemmelser

Artikel 49

Valuta og valutaomregning

1. Betalinger foretages i den valuta, som parterne har aftalt.
2. Hvis der tilbydes en valutaomregningstjeneste, før betalings-transaktionen initieres, og hvis denne valutaomregningstjeneste tilbydes på salgsstedet eller af betalingsmodtageren, er den part, der tilbyder valutaomregningstjenesten til betaleren, forpligtet til at give denne alle oplysninger om gebyrer samt om den vekselkurs, der anvendes ved valutaomregningen.

Betaleren skal godkende, at valutaomregningstjenesten ydes på dette grundlag.

Artikel 50

Oplysninger om tillægsgebyrer eller rabatter

1. Hvis betalingsmodtageren opkræver gebyrer eller tilbyder en rabat for brugen af et givet betalingsinstrument, underretter betalingsmodtageren betaleren herom, før betalingstransaktionen initieres.
2. Hvis en udbyder af betalingstjenester eller tredjemand opkræver gebyr for brugen af et givet betalingsinstrument, underretter de brugeren af betalingstjenester herom, før betalingstransaktionen initieres.

AFSNIT IV

RETTIGHEDER OG FORPLIGTELSE I FORBINDELSE MED UDBUD OG BRUG AF BETALINGSTJENESTER

KAPITEL 1

Fælles bestemmelser

Artikel 51

Anvendelsesområde

1. Når brugeren af betalingstjenester ikke er en forbruger, kan parterne aftale, at artikel 52, stk. 1, artikel 54, stk. 2, andet afsnit, samt artikel 59, 61, 62, 63, 66 og 75 ikke eller kun delvis finder anvendelse. Parterne kan også aftale et andet tidsrum end det, der er fastsat i artikel 58.
2. Medlemsstaterne kan fastsætte, at artikel 83 ikke finder anvendelse, når brugeren af betalingstjenester ikke er en forbruger.
3. Medlemsstaterne kan fastsætte, at bestemmelserne i dette afsnit finder anvendelse på mikrovirksomheder på samme måde som på forbrugere.

4. Dette direktiv berører ikke nationale foranstaltninger til gennemførelse af direktiv 87/102/EØF. Direktivet berører heller ikke anden relevant fællesskabslovgivning eller national lovgivning om betingelser for kreditydelse til forbrugere, der ikke er harmoniseret ved dette direktiv, og som er i overensstemmelse med fællesskabsretten.

Artikel 52

Gældende gebyrer

1. Udbyderen af betalingstjenester kan ikke afkræve brugeren af betalingstjenester gebyr for opfyldelse af sin oplysningspligt eller korrigerende og forebyggende foranstaltninger i henhold til dette afsnit, medmindre andet fremgår af artikel 65, stk. 1, artikel 66, stk. 5, og artikel 74, stk. 2. Disse gebyrer aftales af brugeren af betalingstjenester og udbyderen af betalingstjenester og skal være passende og stå i rimeligt forhold til betalings-tjenesteudbyderens faktiske omkostninger.
2. Når en betalingstransaktion ikke involverer valutaomregning, kræver medlemsstaterne, at betalingsmodtageren betaler de gebyrer, som hans udbyder af betalingstjenester opkræver, og betaleren betaler de gebyrer, som hans udbyder af betalings-tjenester opkræver.

3. Udbyderen af betalingstjenester må ikke hindre betalingsmodtageren i at opkræve et gebyr hos betaleren for brugen af det pågældende betalingsinstrument eller tilbyde den pågældende en rabat. Medlemsstaterne kan dog forbyde eller begrænse retten til opkrævning af gebyr under hensyntagen til behovet for at øge konkurrencen og fremme brugen af effektive betalingsinstrumenter.

Artikel 53

Undtagelse for betalingsinstrumenter med lav værdi og elektroniske penge

1. Hvis der er tale om betalingsinstrumenter, der i henhold til rammeaftalen udelukkende vedrører særskilte betalingstransaktioner på højst 30 EUR, eller som enten har en beløbsgrænse på 150 EUR eller på intet tidspunkt lagrer midler på mere end 150 EUR, kan udbyderne af betalingstjenester aftale med deres brugere af betalingstjenester:
 - a) at artikel 56, stk. 1, litra b), artikel 57, stk. 1, litra c) og d), samt artikel 61, stk. 4 og 5, ikke finder anvendelse, hvis betalingsinstrumentet ikke gør det muligt at spærre brugen heraf eller forhindre dets yderligere anvendelse
 - b) at artikel 59, 60 og artikel 61, stk. 1 og 2, ikke finder anvendelse, hvis betalingsinstrumentet anvendes anonymt, eller udbyderen af betalingstjenester af andre grunde, som er særlige for det givne betalingsinstrument, ikke er i stand til at bevise, at betalingstransaktionen var autoriseret
 - c) at udbyderen af betalingstjenester uanset artikel 65, stk. 1, ikke skal give brugeren af betalingstjenester meddelelse om afvisning af en betalingsordre, hvis den manglende gennemførelse fremgår tydeligt af den givne sammenhæng

- d) at betaleren uanset artikel 66 ikke kan tilbagekalde betalingsordren efter at have afgivet sin betalingsordre eller meddelt sit samtykke til at gennemføre betalingstransaktionen til betalingsmodtageren
- e) at der uanset artikel 69 og 70 anvendes andre gennemførelsesperioder.

2. For så vidt angår nationale betalingstransaktioner kan medlemsstaterne eller deres kompetente myndigheder mindske eller fordoble de beløb, der er omhandlet i stk. 1. De kan forhøje dem for forudbetalte betalingsinstrumenter indtil 500 EUR.

3. Artikel 60 og 61 finder også anvendelse på elektroniske penge som defineret i artikel 1, stk. 3, litra b), i direktiv 2000/46/EF, medmindre betalerens udbyder af betalingstjenester ikke har mulighed for at fastfryse betalingskontoen eller spærre betalingsinstrumentet. Medlemsstaterne kan begrænse denne undtagelse til betalingskonti eller instrumenter af en nærmere angivet værdi.

KAPITEL 2

Autorisation af betalingstransaktioner

Artikel 54

Samtykke og tilbagekaldelse af samtykke

1. Medlemsstaterne sikrer, at en betalingstransaktion kun anses for at være autoriseret, hvis betaleren har meddelt sit samtykke til at gennemføre betalingstransaktionen. Betaleren kan autorisere en betalingstransaktion før eller, hvis det er aftalt mellem betaleren og hans udbyder af betalingstjenester, efter gennemførelsen af betalingstransaktionen.

2. Samtykke til at gennemføre en betalingstransaktion eller en række betalingstransaktioner meddeles i den form, der er aftalt mellem betaleren og hans udbyder af betalingstjenester.

Hvis dette samtykke mangler, anses betalingstransaktionen for uautoriseret.

3. Betaleren kan til enhver tid tilbagekalde et samtykke, men ikke senere end det tidspunkt for uigenkaldelighed, der er omhandlet i artikel 66. Et samtykke til at gennemføre en række betalingstransaktioner, kan også tilbagekaldes, med den virkning, at eventuelle fremtidige betalingstransaktioner skal anses for uautoriserede.

4. Betaleren og udbyderen af betalingstjenester træffer aftale om proceduren for meddelelse af samtykke.

Artikel 55

Grænser for brugen af betalingsinstrumentet

1. Når der med henblik på meddelelse af samtykke anvendes et specifikt betalingsinstrument, kan betaleren og hans udbyder af betalingstjenester aftale beløbsgrænser for betalingstransaktioner, der gennemføres ved hjælp af dette betalingsinstrument.

2. Hvis det er aftalt i rammeaftalen, kan udbyderen af betalingstjenester forbeholde sig ret til at spærre betalingsinstrumentet af objektive berettigede årsager i tilknytning til betalingsinstrumentets sikkerhed, mistanke om uautoriseret eller svigagtig brug af betalingsinstrumentet eller, i forbindelse med et betalingsinstrument med en kreditlinje, en væsentligt forhøjet risiko for, at betaleren ikke kan opfylde sin betalingsforpligtelse.

3. I så fald underretter udbyderen af betalingstjenester efter en aftalt procedure betaleren om spærringen af betalingsinstrumentet og årsagerne hertil, om muligt inden betalingsinstrumentet spærres og senest umiddelbart derefter, medmindre dette vil være til skade for objektive berettigede sikkerhedshensyn eller er forbudt i henhold til anden relevant fællesskabslovgivning eller national lovgivning.

4. Udbyderen af betalingstjenester ophæver spærringen af betalingsinstrumentet eller erstatter det med et nyt, så snart årsagerne til spærringen ikke længere er til stede.

Artikel 56

Brugerens forpligtelser hvad angår betalingsinstrumenter

1. Brugeren af betalingstjenester, som er berettiget til at anvende et betalingsinstrument, har følgende forpligtelser:

- anvende betalingsinstrumentet i henhold til betingelserne for udstedelse og brug af betalingsinstrumentet, og
- snarest muligt underrette udbyderen af betalingstjenester eller den instans, som denne har udpeget, når han bliver opmærksom på tab, tyveri eller uberettiget tilegnelse eller anden uautoriseret brug af betalingsinstrumentet.

2. Med henblik på stk. 1, litra a), skal brugeren af betalingsinstrumenter, så snart han modtager et betalingsinstrument, navnlig træffe alle nødvendige foranstaltninger til at beskytte dets personaliserede sikkerhedsfeatures.

Artikel 57

Udbyderens forpligtelser hvad angår betalingsinstrumenter

1. Udbyderen af betalingstjenester, der udsteder et betalingsinstrument, har følgende forpligtelser:

- sikre sig, at betalingsinstrumentets personaliserede sikkerhedsfeatures ikke er tilgængelige for andre end den bruger af betalingstjenester, som er berettiget til at bruge betalingsinstrumentet, jf. dog brugerens forpligtelser i overensstemmelse med artikel 56

- afholde sig fra uopfordret at fremsende et betalingsinstrument, bortset fra de tilfælde, hvor et betalingsinstrument, der allerede er givet til brugeren af betalingstjenester, skal udskiftes

- c) sikre, at brugeren af betalingstjenester til enhver tid har mulighed for at foretage den underretning, der er nævnt i artikel 56, stk. 1, litra b), eller anmode om ophævelse af spærringen i henhold til artikel 55, stk. 4; udbyderen af betalingstjenester skal på anmodning sætte brugeren af betalingstjenester i stand til i en periode på 18 måneder, fra underretningen foretages, at bevise, at han har foretaget en sådan underretning, og
- d) hindre enhver brug af betalingsinstrumentet, så snart der er foretaget underretning i henhold til artikel 56, stk. 1, litra b).

2. Risikoen ved at sende et betalingsinstrument eller dets personaliserede sikkerhedsfeatures til betaleren påhviler udbyderen af betalingstjenesten.

Artikel 58

Underretning om uautoriserede eller fejlbehæftede betalingstransaktioner

For at kunne kræve tilbagebetaling af en transaktion skal brugeren af betalingstjenester underrette sin udbyder af betalingstjenester snarest muligt efter at have konstateret uautoriserede eller fejlbehæftede betalingstransaktioner, der giver anledning til krav, herunder krav som omhandlet i artikel 75, og ikke senere end 13 måneder efter debiteringsdatoen, medmindre udbyderen af betalingstjenester, hvor det er relevant, ikke har meddelt oplysningerne om den pågældende betalingstransaktion eller stillet dem til rådighed i overensstemmelse med afsnit III.

Artikel 59

Bevis for autentificering og gennemførelse af betalingstransaktioner

1. Hvis en bruger af betalingstjenester afviser at have autoriseret en gennemført betalingstransaktion eller hævder, at betalingstransaktionen ikke blev gennemført korrekt, kræver medlemsstaterne, at det er udbyderen af betalingstjenester, der skal bevise, at betalingstransaktionen var autentificeret, korrekt registreret og bogført og ikke var ramt af tekniske svigt eller andre fejl.

2. Hvis en bruger af betalingstjenester nægter at have autoriseret en gennemført betalingstransaktion, er brug af et betalingsinstrument, der er registreret af betalingstjenesteudbyderen, i sig selv ikke nødvendigvis tilstrækkeligt til at bevise, at betalingstransaktionen var autoriseret af betaleren, eller at betaleren handlede svigagtigt, eller at han med forsæt eller ved grov forsømmelse undlod at opfylde en eller flere af sine forpligtelser i henhold til artikel 56.

Artikel 60

Udbyderens ansvar for uautoriserede betalingstransaktioner

1. Medlemsstaterne sikrer, at betalernes udbyder af betalings-tjenester med forbehold af artikel 58 i tilfælde af en uautoriseret

betalingstransaktion straks tilbagebetaler betaleren beløbet for den uautoriserede betalingstransaktion og, hvor det er relevant, fører den debiterede betalingskonto tilbage til den situation, der ville have været gældende, hvis den uautoriserede betalings-transaktion ikke var blevet gennemført.

2. Yderligere økonomisk godtgørelse kan fastsættes i overens-stemmelse med den lovgivning, der finder anvendelse på aftalen mellem betaleren og dennes udbyder af betalingstjenester.

Artikel 61

Betalernes ansvar for uautoriserede betalingstransaktioner

1. Uanset artikel 60 skal betaleren dække tab i forbindelse med enhver uautoriseret betalingstransaktion på højst 150 EUR, der skyldes brug af et tabt eller stjålet betalingsinstrument eller, hvis betaleren har undladt at beskytte de personaliserede sikker-hedsfeatures, uberettiget tilegnelse af et betalingsinstrument.

2. Betaleren skal dække alle tab som følge af uautoriserede betalingstransaktioner, hvis de skyldes en svigagtig handling eller manglende opfyldelse af en eller flere af hans forpligtelser i henhold til artikel 56 ved forsæt eller grov forsømmelse. I sådanne tilfælde finder maksimumbeløbet i stk. 1 i nærværende artikel ikke anvendelse.

3. I de tilfælde, hvor betaleren ikke har optrådt svigagtigt eller med forsæt har undladt at opfylde sine forpligtelser i henhold til artikel 56, kan medlemsstaterne begrænse det i stk. 1 og 2 i nærværende artikel omhandlede ansvar under hensyntagen til navnlig arten af betalingsinstrumentets personaliserede sikker-hedsfeatures og de omstændigheder, under hvilke det blev tabt, stjålet eller uberettiget tilegnet.

4. Betaleren skal ikke dække økonomiske følger af brug af et tabt, stjålet eller uberettiget tilegnet betalingsinstrument, efter at der er sket underretning i overensstemmelse med artikel 56, stk. 1, litra b), undtagen hvis betaleren har optrådt svigagtigt.

5. Hvis udbyderen af betalingstjenester ikke træffer egnede foranstaltninger til på alle tidspunkter at kunne modtage underretning om tabte, stjålne eller uberettiget tilegnede betalingsinstrumenter som anført i artikel 57, stk. 1, litra c), hæfter betaleren ikke for de økonomiske følger af brug af betalings-instrumentet, undtagen hvis han har handlet svigagtigt.

Artikel 62

Tilbagebetalinger af betalingstransaktioner initieret af eller via en betalingsmodtager

1. Medlemsstaterne sikrer, at en betaler har ret til tilbagebeta-ling fra sin udbyder af betalingstjenester af en autoriseret betalingstransaktion initieret af eller via en betalingsmodtager, og som allerede er gennemført, hvis følgende betingelser er opfyldt:

- a) autorisationen angav ikke det præcise beløb for betalings-transaktionen, da autorisationen blev givet, og

- b) betalingstransaktionen oversteg det beløb, betaleren med rimelighed kunne have forventet under hensyn til hans tidligere udgiftsmønstre, betingelserne i rammeaftalen og andre relevante omstændigheder.

På anmodning af udbyderen af betalingstjenester skal betaleren give faktuelle oplysninger om sådanne betingelser.

Tilbagebetalingen består af det fulde beløb for den gennemførte betalingstransaktion.

Betaleren og hans udbyder af betalingstjenester kan for direkte debiteringer i rammeaftalen aftale, at betaleren har ret til tilbagebetaling fra sin udbyder af betalingstjenester, selv om betingelserne for tilbagebetaling i første afsnit ikke er opfyldt.

2. Med henblik på stk. 1, første afsnit, litra b), kan betaleren imidlertid ikke henholde sig til valutakurshensyn, hvis den referencekurs, der er aftalt med udbyderen af betalingstjenester ifølge artikel 37, stk. 1, litra d), og artikel 42, nr. 3), litra b), er blevet anvendt.

3. Det kan aftales i rammeaftalen mellem betaleren og hans udbyder af betalingstjenester, at betaleren ikke har ret til tilbagebetaling, hvis han har meddelt sit samtykke til at gennemføre betalingstransaktionen direkte til sin udbyder af betalingstjenester, og, hvor relevant, hvis oplysninger om den fremtidige betalingstransaktion blev givet eller stillet til rådighed på en aftalt måde for betaleren mindst fire uger inden forfaldsdagen af udbyderen af betalingstjenester eller af betalingsmodtageren.

Artikel 63

Anmodninger om tilbagebetalinger af betalingstransaktioner initieret af eller via en betalingsmodtager

1. Medlemsstaterne sikrer, at betaleren inden for en periode på otte uger efter den dato, hvor midlerne blev debiteret, kan anmode om tilbagebetaling i henhold til artikel 62 af en autoriseret betalingstransaktion initieret af eller via en betalingsmodtager.

2. Inden for en frist på ti arbejdsdage efter modtagelse af en anmodning om tilbagebetaling skal udbyderen af betalings-tjenester enten tilbagebetale hele transaktionsbeløbet eller begrunde et afslag på tilbagebetaling med angivelse af, hvilke instanser betaleren kan henvende sig til i overensstemmelse med artikel 80-83, hvis han ikke accepterer begrundelsen for afslaget.

Udbyderen af betalingstjenesters ret til at afslå tilbagebetaling i henhold til første afsnit gælder ikke i det tilfælde, der er omhandlet i artikel 62, stk. 1, fjerde afsnit.

KAPITEL 3

Gennemførelse af betalingstransaktionen

Afdeling 1

Betalingsordrer og overførte beløb

Artikel 64

Modtagelse af betalingsordrer

1. Medlemsstaterne sikrer, at modtagelsestidspunktet er det tidspunkt, hvor en betalingsordre, der er fremsendt direkte af betaleren eller indirekte af eller via betalingsmodtageren, modtages af betalernes udbyder af betalingstjenester. Hvis modtagelsestidspunktet ikke er en arbejdsdag for betalernes udbyder af betalingstjenester, anses betalingsordren for at være modtaget den følgende arbejdsdag. Udbyderen af betalingstjenester kan fastsætte et seneste tidspunkt (cut-off-tidspunkt), der ligger tæt på slutningen af en arbejdsdag, efter hvilket alle modtagne betalingsordrer anses for at være modtaget den følgende arbejdsdag.

2. Hvis den bruger af betalingstjenester, der har initieret en betalingsordre, og dennes udbyder af betalingstjenester aftaler, at gennemførelsen af betalingsordren skal initieres på en bestemt dato eller efter et bestemt tidsrum eller på den dag, hvor betaleren har stillet midler til rådighed for sin udbyder af betalingstjenester, anses modtagelsestidspunktet med henblik på artikel 69 for at være den aftalte dato. Hvis den aftalte dag ikke er en arbejdsdag for udbyderen af betalingstjenester, anses betalingsordren for at være modtaget den følgende arbejdsdag.

Artikel 65

Afvisning af betalingsordrer

1. Hvis en udbyder af betalingstjenester afviser at gennemføre en betalingsordre, skal brugeren af betalingstjenester underrettes om afvisningen og om muligt om grundene hertil samt proceduren for rettelse af eventuelle faktuelle fejl, der har ført til afvisningen, medmindre det er forbudt i henhold til anden relevant fællesskabslovgivning eller national lovgivning.

Udbyderen af betalingstjenester foretager underretningen snarest muligt eller stiller den til rådighed på en aftalt måde og under alle omstændigheder inden for de frister, der er anført i artikel 69.

Rammeaftalen kan indeholde en bestemmelse om, at udbyderen af betalingstjenester kan kræve betaling for denne underretning, hvis afvisningen er objektivt begrundet.

2. Hvis alle betingelserne i betalernes rammeaftale er opfyldt, må betalernes udbyder af betalingstjenester ikke afvise at gennemføre en autoriseret betalingsordre, uanset om betalingsordren initieres af en betaler eller af eller via en betalingsmodtager, medmindre det er forbudt i henhold til anden relevant fællesskabslovgivning eller national lovgivning.

3. Med henblik på artikel 69 og 75 anses en betalingsordre, hvis gennemførelse er blevet afvist, for ikke at være modtaget.

Artikel 66

Betalingsordrers uigenkaldelighed

1. Medlemsstaterne sikrer, at brugeren af betalingstjenester ikke kan tilbagekalde en betalingsordre, når den er modtaget af betalerens udbyder af betalingstjenester, jf. dog denne artikel.

2. Hvis betalingstransaktionen initieres af eller via betalingsmodtageren, kan betaleren ikke tilbagekalde betalingsordren efter at have afgivet sin betalingsordre eller meddelt sit samtykke til gennemførelse af betalingstransaktionen til betalingsmodtageren.

3. I tilfælde af direkte debitering, og uden at dette berører retten til tilbagebetaling, kan betaleren dog tilbagekalde en betalingsordre senest ved slutningen af arbejdsdagen før den aftalte dato for debitering af midlerne.

4. I det i artikel 64, stk. 2, omhandlede tilfælde kan brugeren af betalingstjenester tilbagekalde en betalingsordre senest ved slutningen af arbejdsdagen før den aftalte dato.

5. Efter udløbet af de i stk. 1-4 anførte tidsfrister kan betalingsordren kun tilbagekalde, hvis det er aftalt mellem brugeren af betalingstjenester og hans udbyder af betalingstjenester. I det i stk. 2 og 3 omhandlede tilfælde kræves også betalingsmodtagerens samtykke. Hvis det er aftalt i rammeaftalen, kan udbyderen af betalingstjenester kræve betaling for tilbagekaldelsen.

Artikel 67

Overførte og modtagne beløb

1. Medlemsstaterne stiller krav om, at betalerens udbyder af betalingstjenester, betalingsmodtagerens udbyder af betalingstjenester og betalingstjenesteudbydernes eventuelle formidlere overfører betalingstransaktionens fulde beløb og afholder sig fra at fratække gebyrer fra det overførte beløb.

2. Betalingsmodtageren og dennes udbyder af betalingstjenester kan dog aftale, at udbyderen af betalingstjenester fratækker sine gebyrer fra det overførte beløb, før det krediteres betalingsmodtageren. I så fald holdes betalingstransaktionens fulde beløb og gebyrerne adskilt i de oplysninger, der gives til betalingsmodtageren.

3. Hvis der fratækkes andre gebyrer end dem, der er nævnt i stk. 2, fra det overførte beløb, skal betalerens udbyder af betalingstjenester sikre, at betalingsmodtageren modtager det fulde beløb for betalingstransaktionen, som betaleren har initieret. I tilfælde hvor betalingstransaktionen er initieret af eller via betalingsmodtageren, skal dennes udbyder af betalingstjenester sikre, at betalingstransaktionens fulde beløb modtages af betalingsmodtageren.

Afdeling 2

Gennemførelsestidspunkt og valør dato

Artikel 68

Anvendelsesområde

1. Denne afdeling finder anvendelse på:

- a) betalingstransaktioner i euro
- b) nationale betalingstransaktioner i valutaen i den pågældende medlemsstat uden for euroområdet
- c) betalingstransaktioner, der kun omfatter én valutaomregning mellem euro og valutaen i en medlemsstat uden for euroområdet, såfremt den nødvendige valutaomregning foretages i den pågældende medlemsstat uden for euroområdet, og i tilfælde af en grænseoverskridende betalingstransaktion, hvor den grænseoverskridende overførsel foretages i euro.

2. Denne afdeling finder anvendelse på andre betalingstransaktioner, medmindre andet er aftalt mellem brugeren af betalingstjenester og dennes udbyder af betalingstjenester, jf. dog artikel 73, som ikke kan fraviges af parterne ved aftale. Når brugeren af betalingstjenester og hans udbyder af betalingstjenester aftaler en længere frist end dem, der er fastsat i artikel 69, for betalingstransaktioner inden for Fællesskabet, må denne frist dog højst være fire arbejdsdage efter modtagelsestidspunktet i overensstemmelse med artikel 64.

Artikel 69

Betalingstransaktioner til en betalingskonto

1. Medlemsstaterne kræver, at betalerens udbyder af betalingstjenester sikrer, at beløbet for betalingstransaktionen efter modtagelsestidspunktet i henhold til artikel 64 senest ved afslutningen af den følgende arbejdsdag krediteres betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyders konto. Indtil den 1. januar 2012 kan betaleren og dennes udbyder af betalingstjenester aftale en frist på højst tre arbejdsdage. Disse frister kan imidlertid forlænges med endnu en arbejdsdag for papirbaserede betalingstransaktioner.

2. Medlemsstaterne kræver, at betalingsmodtagerens udbyder af betalingstjenester påfører valørdato og stiller det pågældende betalingstransaktionsbeløb til rådighed på betalingsmodtagerens betalingskonto, efter at udbyderen af betalingstjenester har modtaget midlerne i overensstemmelse med artikel 73.

3. Medlemsstaterne kræver, at betalingsmodtagerens udbyder af betalingstjenester overfører en betalingsordre initieret af eller via betalingsmodtageren til betalerens udbyder af betalingstjenester inden for den tidsfrist, der er aftalt mellem betalingsmodtageren og hans udbyder af betalingstjenester, således at afregningen for så vidt angår direkte debiteringer kan gennemføres på den aftalte forfaldsdato.

*Artikel 70***Situationer, hvor betalingsmodtageren ikke har en betalingskonto hos udbyderen af betalingstjenester**

Hvis betalingsmodtageren ikke har en betalingskonto hos udbyderen af betalingstjenester, skal midlerne stilles til rådighed for ham af den udbyder af betalingstjenester, der modtager midlerne for betalingsmodtageren, inden for den frist, der er fastsat i artikel 69.

*Artikel 71***Kontantbeløb indbetalt på en betalingskonto**

Hvis en forbruger indbetaler kontantbeløb på en betalingskonto hos den pågældende udbyder af betalingstjenester i den pågældende betalingskontos valuta, sikrer udbyderen af betalingstjenester, at beløbet stilles til rådighed med valørdato umiddelbart efter tidspunktet for modtagelsen af midlerne. Hvis brugeren af betalingstjenester ikke er en forbruger, stilles beløbet til rådighed med valørdato senest den efter modtagelsen af midlerne følgende arbejdsdag.

*Artikel 72***Nationale betalingstransaktioner**

For så vidt angår nationale betalingstransaktioner kan medlemsstaterne foreskrive kortere maksimale gennemførelsetider end de i denne afdeling fastsatte.

*Artikel 73***Valørdato og adgang til midler**

1. Medlemsstaterne sikrer, at valørdatoen for kreditering af betalingsmodtagerens betalingskonto ikke ligger senere end den arbejdsdag, hvor beløbet for betalingstransaktionen krediteres betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyders konto.

Betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder sikrer, at betalingsmodtageren har adgang til beløbet for betalingstransaktionen umiddelbart efter, at beløbet er krediteret betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyders konto.

2. Medlemsstaterne sikrer, at valørdatoen for debitering af betalerens betalingskonto ikke ligger tidligere end det tidspunkt, hvor beløbet for betalingstransaktionen debiteres denne betalingskonto.

Afdeling 3

Ansvar*Artikel 74***Ukorrekte entydige identifikationskoder**

1. Hvis en betalingsordre gennemføres i overensstemmelse med den entydige identifikationskode, betragtes betalingsordren som gennemført korrekt i forhold til den betalingsmodtager, der er oplyst i den entydige identifikationskode.

2. Hvis den entydige identifikationskode, som brugeren af betalingstjenester har angivet, er ukorrekt, er udbyderen af

betalingstjenester ikke ansvarlig i henhold til artikel 75 for manglende gennemførelse eller mangelfuld gennemførelse af betalingstransaktionen.

Betalerens udbyder af betalingstjenester skal imidlertid gøre en rimelig indsats for at inddrive de midler, der var involveret i betalingstransaktionen.

Hvis det er aftalt i rammeaftalen, kan udbyderen af betalingstjenester kræve betaling af brugeren af betalingstjenester for inddrivelsen.

3. Hvis brugeren af betalingstjenester giver flere oplysninger end dem, der er anført i artikel 37, stk. 1, litra a), eller artikel 42, nr. 2), litra b), er udbyderen af betalingstjenester kun ansvarlig for gennemførelsen af betalingstransaktioner i overensstemmelse med den entydige identifikationskode, som brugeren af betalingstjenesten har angivet.

*Artikel 75***Manglende eller mangelfuld gennemførelse**

1. Hvis en betalingsordre initieres af betaleren, har dennes udbyder af betalingstjenester uanset artikel 58, artikel 74, stk. 2 og 3, og artikel 78 ansvaret over for betaleren for den korrekte gennemførelse af betalingstransaktionen, medmindre han kan bevise over for betaleren og, hvor det er relevant, for betalingsmodtagerens udbyder af betalingstjenester, at betalingsmodtagerens udbyder af betalingstjenester modtog beløbet for betalingstransaktionen i overensstemmelse med artikel 69, stk. 1; i så fald har betalingsmodtagerens udbyder af betalingstjenester ansvaret over for betalingsmodtageren for den korrekte gennemførelse af betalingstransaktionen.

Hvis betalerens udbyder af betalingstjenester har ansvaret i henhold til første afsnit, skal han uden unødigt forsinkelse godtgøre betaleren det manglende eller mangelfuldt betalte beløb og, hvor det er relevant, føre den debiterede betalingskonto tilbage til den situation, der ville have været gældende, hvis den mangelfulde betalingstransaktion ikke var blevet gennemført.

Hvis betalingsmodtagerens udbyder af betalingstjenester har ansvaret i henhold til første afsnit, skal han øjeblikkeligt stille beløbet for betalingstransaktionen til rådighed for betalingsmodtageren og, hvor det er relevant, kreditere betalingsmodtagerens betalingskonto det tilsvarende beløb.

Ved en manglende eller mangelfuldt gennemført betalingsstransaktion, hvor en betalingsordre initieres af betaleren, skal dennes udbyder af betalingstjenester, uanset hvem der har ansvaret ifølge dette stykke, efter anmodning øjeblikkeligt forsøge at spore betalingstransaktionen og orientere betaleren om resultatet.

2. Hvis en betalingsordre initieres af eller via betalingsmodtageren, har dennes udbyder af betalingstjenester uanset artikel 58, artikel 74, stk. 2 og 3, og artikel 78 ansvaret over for betalingsmodtageren for den korrekte fremsendelse af betalingsordren til betalerens udbyder af betalingstjenester i

overensstemmelse med artikel 69, stk. 3. Hvis betalingsmodtagerens udbyder af betalingstjenester har ansvaret i henhold til dette afsnit, skal han øjeblikkeligt videresende den pågældende betalingsordre til betalerens udbyder af betalingstjenester.

Derudover har betalingsmodtagerens udbyder af betalingstjenester uanset artikel 58, artikel 74, stk. 2 og 3, og artikel 78 ansvaret over for betalingsmodtageren for at behandle betalingstransaktionen i overensstemmelse med sine forpligtelser i henhold til artikel 73. Hvis betalingsmodtagerens udbyder af betalingstjenester har ansvaret i henhold til dette afsnit, skal han sikre, at beløbet for betalingstransaktionen er til rådighed for betalingsmodtageren, straks efter at beløbet er krediteret betalingsmodtagerens udbyder af betalingstjenesters konto.

Ved en manglende eller mangelfuldt gennemført betalingstransaktion, som betalingsmodtagerens udbyder af betalingstjenester ikke har ansvaret for i henhold til første og andet afsnit, har betalerens udbyder af betalingstjenester ansvaret over for betaleren. Hvis betalerens udbyder af betalingstjenester således har ansvaret, skal denne om nødvendigt og uden unødigt forsinkelse godtgøre betaleren det manglende eller mangelfuldt betalte transaktionsbeløb og føre den debiterede betalingskonto tilbage til den situation, der ville have været gældende, hvis den mangelfulde betalingstransaktion ikke var blevet gennemført.

Ved en manglende eller mangelfuldt gennemført betalingstransaktion, hvor en betalingsordre er initieret af eller via betalingsmodtageren, skal dennes udbyder af betalingstjenester, uanset hvem der har ansvaret ifølge dette stykke, efter anmodning øjeblikkeligt forsøge at spore betalingstransaktionen og orientere betalingsmodtageren om resultatet.

3. Endvidere har udbydere af betalingstjenester ansvaret over for deres respektive brugere af betalingstjenester for eventuelle gebyrer, som de har ansvaret for, og for renter, der opkræves af brugeren af betalingstjenester som følge af en manglende eller mangelfuld gennemførelse af betalingstransaktionen.

Artikel 76

Yderligere økonomisk godtgørelse

Al økonomisk godtgørelse ud over den, der er foreskrevet i denne afdeling, kan fastsættes i henhold til den lovgivning, der finder anvendelse på aftalen mellem brugeren af betalingstjenester og dennes udbyder af betalingstjenester.

Artikel 77

Regresret

1. Hvis en udbyder af betalingstjenesters ansvar i henhold til artikel 75 kan tilskrives en anden udbyder af betalingstjenester eller en mellemmand, skal denne udbyder af betalingstjenester eller mellemmand holde den første udbyder af betalingstjenester skadesløs for ethvert tab eller beløb betalt i henhold til artikel 75.

2. Yderligere økonomisk godtgørelse fastsættes i henhold til aftaler mellem betalingstjenestudbydere og/eller mellemmand og den lovgivning, der finder anvendelse på aftalen mellem dem.

Artikel 78

Ansvarsfritagelse

Ansvar efter kapitel 2 og 3 finder ikke anvendelse i tilfælde af usædvanlige og uforudsigelige omstændigheder, som den, der påberåber sig dem, ikke har nogen indflydelse på, og som han ikke har mulighed for at afværge, også selv om han udviser den størst mulige påpasselighed, eller når en udbyder af betalingstjenester er bundet af andre retlige forpligtelser, der er omfattet af national lovgivning eller fællesskabslovgivning.

KAPITEL 4

Beskyttelse af personoplysninger

Artikel 79

Beskyttelse af personoplysninger

Medlemsstaterne tillader, at betalingssystemer og udbydere af betalingstjenester behandler personoplysninger, når det er nødvendigt af hensyn til forebyggelse, undersøgelse og afsløring af betalingssvig. Behandling af sådanne personoplysninger skal udføres i overensstemmelse med direktiv 95/46/EF.

KAPITEL 5

Udenretslige klage- og erstatningsprocedurer i forbindelse med bilæggelse af tvister

Afdeling 1

Klageprocedurer

Artikel 80

Klager

1. Medlemsstaterne sikrer, at der indføres procedurer, som giver brugere af betalingstjenester og andre interesserede parter, herunder forbrugerorganisationer, mulighed for at indgive klager til de kompetente myndigheder i forbindelse med betalings-tjenestudbyderes påståede overtrædelser af nationale bestemmelser om gennemførelse af dette direktiv.

2. Svaret fra den kompetente myndighed skal, hvor det er relevant, og uden at dette berører retten til at indbringe en klage for en domstol i overensstemmelse med nationale retsplejeregler, underrette klageren om eksistensen af de udenretslige klage- og erstatningsprocedurer, der er indført ved artikel 83.

Artikel 81

Sanktioner

1. Medlemsstaterne fastsætter bestemmelser om sanktioner for overtrædelse af de nationale bestemmelser, der er vedtaget i medfør af dette direktiv, og træffer alle nødvendige foranstaltninger til at sikre gennemførelsen heraf. Sanktionerne skal være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelserne og have afskrækkende virkning.

2. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om de bestemmelser, der er omhandlet i stk. 1, og om de kompetente myndigheder, der er omhandlet i artikel 82, senest den 1. november 2009, og om alle senere ændringer, der berører dem, snarest muligt.

Artikel 82

Kompetente myndigheder

1. Medlemsstaterne træffer de foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at de klageprocedurer og sanktioner, der er omhandlet henholdsvis i artikel 80, stk. 1, og artikel 81, stk. 1, forvaltes af de myndigheder, der har beføjelse til at sikre overholdelse af de nationale retsregler, der vedtages i medfør af kravene i denne afdeling.

2. I tilfælde af overtrædelse eller mistanke om overtrædelse af de nationale retsregler, som er vedtaget i medfør af afsnit III og IV, er de kompetente myndigheder, der er omhandlet i stk. 1, de kompetente myndigheder i betalingstjenesteudbyderens hjemland, bortset fra agenter og filialer, hvis virksomhed drives i henhold til etableringsretten, hvor de kompetente myndigheder er værtslandets kompetente myndigheder.

Afdeling 2

Udenretslige erstatningsprocedurer

Artikel 83

Udenretslige erstatningsprocedurer

1. Medlemsstaterne sikrer, at der indføres tilstrækkelige og effektive udenretslige klagemuligheder og erstatningsprocedurer til bilæggelse af tvister mellem brugere af betalingstjenester og deres udbydere af betalingstjenester vedrørende tvister om rettigheder og forpligtelser i medfør af dette direktiv, idet eksisterende organer til bilæggelse af tvister anvendes, når det er relevant.

2. I tilfælde af grænseoverskridende tvister sikrer medlemsstaterne, at disse organer samarbejder aktivt med henblik på bilæggelsen.

AFSNIT V

GENNEMFØRELSESFORANSTALTNINGER OG BETALINGSUDVALG

Artikel 84

Gennemførelsesforanstaltninger

For at tage højde for den teknologiske udvikling og markedsudviklingen inden for betalingstjenester og sikre ensartet anvendelse af dette direktiv kan Kommissionen efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 85, stk. 2, vedtage gennemførelsesforanstaltninger, som har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv, vedrørende følgende:

- a) tilpasning af listen over aktiviteter i bilaget til dette direktiv i overensstemmelse med artikel 2-4 og artikel 16

- b) ændring af definitionen af mikrovirksomhed i henhold til artikel 4, nr. 26), i overensstemmelse med en ændring af henstilling 2003/361/EF

- c) opdatering af de beløb, der er anført i artikel 26, stk. 1, og artikel 61, stk. 1, for at tage højde for inflation og en mærkbar udvikling på markedet.

Artikel 85

Udvalg

1. Kommissionen bistås af et betalingsudvalg.
2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5a, stk. 1-4, og artikel 7 i afgørelse 1999/468/EF, jf. dennes artikel 8.

AFSNIT VI

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 86

Fuld harmonisering

1. Uden at det berører artikel 30, stk. 2, artikel 33, artikel 34, stk. 2, artikel 45, stk. 6, artikel 47, stk. 3, artikel 48, stk. 3, artikel 51, stk. 2, artikel 52, stk. 3, artikel 53, stk. 2, artikel 61, stk. 3, og artikel 72 og 88, i den udstrækning dette direktiv indeholder harmoniserede bestemmelser, må medlemsstaterne ikke bevare eller indføre andre bestemmelser end dem, der fremgår af dette direktiv.

2. Hvis en medlemsstat anvender en af mulighederne i stk. 1, underretter den Kommissionen herom og om eventuelle efterfølgende ændringer. Kommissionen offentliggør oplysningerne på et websted eller på en anden let tilgængelig måde.

3. Medlemsstaterne sikrer, at udbydere af betalingstjenester ikke til skade for brugerne af betalingstjenester fraviger de bestemmelser i national lov, der gennemfører eller svarer til bestemmelserne i dette direktiv, medmindre det udtrykkeligt er foreskrevet i disse.

Udbydere af betalingstjenester kan imidlertid tilbyde brugere af betalingstjenester gunstigere vilkår.

Artikel 87

Revision

Senest den 1. november 2012 forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet, Rådet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Den Europæiske Centralbank en rapport om gennemførelsen og virkningen af dette direktiv, navnlig vedrørende:

- det eventuelle behov for at udvide direktivets anvendelsesområde til at omfatte betalingstransaktioner i alle valutaer og betalingstransaktioner, hvor kun en af udbyderne af betalingstjenester er etableret i Fællesskabet

- anvendelsen af artikel 6, 8 og 9 for så vidt angår tilsynsmæssige krav til betalingsinstitutter, navnlig for så vidt angår kravene til egenkapital og beskyttelseskravene (ring-fencing)
- de mulige virkninger af kreditydelse ved betalingsinstitutter i forbindelse med betalingstjenester som omhandlet i artikel 16, stk. 3
- de mulige virkninger af tilladelseskravet for betalingsinstitutter på konkurrencen mellem betalingsinstitutterne og andre betalingstjenesteudbydere og på hindringerne for nye betalingstjenesteudbydere's markedsadgang
- anvendelsen af artikel 34 og 53 og det eventuelle behov for at revidere direktivets anvendelsesområde med hensyn til instrumenter for små betalinger og elektroniske penge, og
- anvendelsen og funktionen af artikel 69 og 75 i forbindelse med alle former for betalingsinstrumenter

eventuelt ledsaget af et forslag om revision af direktivet.

Artikel 88

Overgangsbestemmelser

1. Uden at det berører direktiv 2005/60/EF eller anden relevant fællesskabslovgivning, tillader medlemsstaterne, at juridiske personer, der inden den 25. december 2007 har påbegyndt virksomhed som betalingsinstitut i den i dette direktiv anvendte betydning, i overensstemmelse med gældende national lov kan fortsætte denne virksomhed i den pågældende medlemsstat indtil den 30. april 2011 uden tilladelse i henhold til artikel 10. Enhver sådan person, der ikke har fået meddelt tilladelse inden for dette tidsrum, har forbud mod at udbyde betalingstjenester, jf. artikel 29.

2. Uanset stk. 1 gøres der en undtagelse fra kravet i artikel 10 om meddelelse af tilladelse for finansieringsinstitutter, der har påbegyndt deres virksomhed som anført i bilag I, punkt 4, til direktiv 2006/48/EF og opfylder betingelserne i artikel 24, stk. 1, første afsnit, litra e), i nævnte direktiv i overensstemmelse med national lovgivning inden den 25. december 2007. De underretter imidlertid de kompetente myndigheder i hjemlandet om denne virksomhed inden den 25. december 2007. Denne underretning skal endvidere indeholde oplysninger, der viser, at de overholder artikel 5, litra a), d), g)-i), k) og l), i dette direktiv. Når de kompetente myndigheder er overbevist om, at disse krav er overholdt, registreres de pågældende finansieringsinstitutter i henhold til artikel 13 i dette direktiv. Medlemsstaterne kan give tilladelse til, at deres kompetente myndigheder fritager disse finansieringsinstitutter fra kravene i artikel 5.

3. Medlemsstaterne kan bestemme, at juridiske personer som omhandlet i stk. 1 automatisk skal meddeles tilladelse og optages i det i artikel 13 omhandlede register, hvis de kompetente myndigheder allerede har dokumentation for, at kravene i artikel 5 og 10 er opfyldt. De kompetente myndigheder underretter de berørte enheder, inden der meddeles tilladelse.

4. Uden at det berører direktiv 2005/60/EF eller anden relevant fællesskabslovgivning, kan medlemsstaterne tillade, at fysiske

eller juridiske personer, der har påbegyndt virksomhed som betalingsinstitut i den i dette direktiv anvendte betydning, i overensstemmelse med den nationale lov, der var gældende før den 25. december 2007, og som kan omfattes af en undtagelse efter artikel 26, kan fortsætte denne virksomhed i den pågældende medlemsstat i en overgangsperiode på højst tre år, uden at være omfattet af en undtagelse efter artikel 26 og uden at blive optaget i det i artikel 13 omhandlede register. Enhver sådan person, der ikke omfattes af en undtagelse inden for dette tidsrum, skal have forbud mod at udbyde betalingstjenester, jf. artikel 29.

Artikel 89

Ændring af direktiv 97/7/EF

Artikel 8 i direktiv 97/7/EF udgår.

Artikel 90

Ændring af direktiv 2002/65/EF

I direktiv 2002/65/EF foretages følgende ændringer:

1) I artikel 4 tilføjes følgende stykke:

»5. Når Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF af 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked (*) også finder anvendelse, erstattes bestemmelserne om oplysninger i artikel 3, stk. 1, i nærværende direktiv med undtagelse af nr. 2), litra c)-g), nr. 3), litra a), d) og e), og nr. 4), litra b), med artikel 36, 37, 41 og 42 i førstnævnte direktiv.

(*) EUT L 319 af 5.12.2007, s. 1.«.

2) Artikel 8 udgår.

Artikel 91

Ændring af direktiv 2005/60/EF

I direktiv 2005/60/EF foretages følgende ændringer:

1) Artikel 3, nr. 2), litra a), affattes således:

»a) et foretagende, der ikke er et kreditinstitut, og som udøver en eller flere af aktiviteterne i punkt 2-12 og punkt 14 i bilag I til direktiv 2006/48/EF, herunder vekselkontorer«.

2) Artikel 15, stk. 1 og 2, affattes således:

»1. Når en medlemsstat tillader, at kredit- og finansieringsinstitutter, som omhandlet i artikel 2, stk. 1, nr. 1) eller 2), og som er beliggende på dens område, i samme medlemsstat benyttes som tredjemand, tillader den under alle omstændigheder, at institutter og personer, som omhandlet i artikel 2, stk. 1, og som er beliggende på dens område, i overensstemmelse med artikel 14 anerkender og accepterer resultatet af kundelegitimationsprocedurerne, jf. artikel 8, stk. 1, litra a)-c), der gennemføres i henhold til dette direktiv af et institut som omhandlet i artikel 2, stk. 1, nr. 1) eller 2), i en anden medlemsstat

bortset fra vekselkontorer, og betalingsinstitutter som defineret i artikel 4, nr. 4), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF af 13. november 2007 om betalings-tjenester i det indre marked (*), der primært udbyder betalingstjenester som anført i punkt 6 i bilaget til nævnte direktiv, herunder de juridiske og fysiske personer, der drager fordel af undtagelsen i artikel 26 i direktivet, og som opfylder kravene i artikel 16 og 18 i dette direktiv, uanset om de dokumenter eller data, disse krav er baseret på, er forskellige fra dem, der stilles i den medlemsstat, hvor kunden henvender sig.

2. Når en medlemsstat tillader, at vekselkontorer, der er omhandlet i artikel 3, nr. 2), litra a), og betalingsinstitutter som defineret i artikel 4, nr. 4), i direktiv 2007/64/EF, der primært udbyder betalingstjenester som anført i punkt 6 i bilaget til nævnte direktiv, som er beliggende på dens område, i pågældende medlemsstat benyttes som tredje-mand, tillader den under alle omstændigheder, at disse i overensstemmelse med artikel 14 i dette direktiv anerkender og accepterer resultatet af kundelegitimationsprocedurerne, jf. artikel 8, stk. 1, litra a)-c), der gennemføres i henhold til nærværende direktiv af samme institutkategori i en anden medlemsstat, og som opfylder kravene i artikel 16 og 18 i dette direktiv, uanset om de dokumenter eller data, disse krav er baseret på, er forskellige fra dem, der kræves i den medlemsstat, hvor kunden henvender sig.

(*) EUT L 319 af 5.12.2007, s. 1.

3) Andet punktum i artikel 36, stk. 1, udgår.

Artikel 92

Ændring af direktiv 2006/48/EF

I bilag I til direktiv 2006/48/EF foretages følgende ændringer:

1) Punkt 4 affattes således:

»4. Betalingstjenester som defineret i artikel 4, nr. 3), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF af 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked (*)

(*) EUT L 319 af 5.12.2007, s. 1.

2) Punkt 5 affattes således:

»5. Udstedelse og administration af andre betalingsmidler (f.eks. rejsechecks og bankveksler), i det omfang denne aktivitet ikke er dækket af punkt 4«.

Artikel 93

Ophævelse

Direktiv 97/5/EF ophæves med virkning fra den 1. november 2009.

Artikel 94

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv inden den 1. november 2009. De underretter straks Kommissionen herom.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 95

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 96

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den 13. november 2007.

På Europa-Parlamentets vegne

H.-G. PÖTTERING

Formand

På Rådets vegne

M. LOBO ANTUNES

Formand

BILAG

BETALINGSTJENESTER (ARTIKEL 4, NR. 3))

1. Tjenester, der muliggør, at kontantbeløb placeres på en betalingskonto, samt alle transaktioner, der er nødvendige for drift af en betalingskonto.
 2. Tjenester, der muliggør kontanthævninger fra en betalingskonto, samt alle transaktioner, der er nødvendige for drift af en betalingskonto.
 3. Gennemførelse af betalingstransaktioner, herunder overførsler af midler til en betalingskonto hos brugerens udbyder af betalingstjenester eller hos en anden udbyder af betalingstjenester:
 - gennemførelse af direkte debiteringer, herunder direkte engangsdebiteringer
 - gennemførelse af betalingstransaktioner via et betalingskort eller lignende
 - gennemførelse af kredittransaktioner, herunder stående ordrer.
 4. Gennemførelse af betalingstransaktioner, når midlerne er dækket af en betalingstjenestebrugers kreditlinje:
 - gennemførelse af direkte debiteringer, herunder direkte engangsdebiteringer
 - gennemførelse af betalingstransaktioner via et betalingskort eller lignende
 - gennemførelse af kredittransaktioner, herunder stående ordrer.
 5. Udstedelse og/eller indløsning af betalingsinstrumenter.
 6. Pengeoverførselsvirksomhed.
 7. Gennemførelse af betalingstransaktioner, hvor betalerens samtykke til at gennemføre en betalingstransaktion meddeles ved hjælp af alle former for telekommunikation, digitalt udstyr eller it-udstyr, og betalingen sker til den operatør, der driver telekommunikationssystemet, it-systemet eller netværket, og som kun handler som mellemmand mellem brugeren af betalingstjenesten og leverandøren af varer og tjenesteydelser.
-